

TẬP TRUYỆN KIM HẢI. NHAN SẮC TÂM HỒN

NGƯỜI ĐÀN BÀ CHIỀU 30 TẾT

Người đàn ông trông còn rắn rỏi, khoẻ mạnh trái với mái tóc óng bạc trắng như cước. Giọng nói của ông dịu dàng pha chút buồn buồn:

- Dễ gần 30 năm rồi tôi mới trở về thành phố. Ôn ào và rộn ràng quá. Khác xa chỗ tôi ... Ờ, mà anh ngạc nhiên cũng phải. Lý do gì mà tôi cứ ở hoài giữa chốn núi rừng quanh quẽ, đèo heo hút gió ấy? Tôi có tiền, đủ sức để mua một chỗ ở đàng hoàng ở thành phố. Vậy mà tôi cứ ở mãi chỗ ấy ... Có lý do chứ anh. Chiều nay ,giữa dòng thời gian tưởng như ngưng đọng của cái buổi năm cùng tháng tận này. Bỗng dưng, tôi muốn nhắc lại một kỷ niệm ,mà cũng là lý do, trước nhất nhằm gọi lại những hình ảnh cũ, hai nửa để đáp lễ tấm chân tình của người bạn thân yêu từ thuở thiếu thời là anh đó.

Nắng chiều hây hây màu vàng ươm trườn lặng lẽ trên cụm mai vàng ngoài sân. Người đàn ông nhìn ra xa tựa như ký ức hiện hữu đâu đó sau những đám mây trắng đang bay bay tận cuối chân trời.

- Đạo ấy tôi còn trẻ lắm. Nhưng cuộc sống lại không ưu đãi chàng

thanh niên sôi nổi, tràn trề sức sống. Tôi thi hoài thi mãi không qua được cái Tú tài 2. Cuối cùng để trốn lính, tôi chui vào ngành đường sắt làm một công chức trẻ. Lúc đó vĩ tuyến vừa mới phân chia, chiến tranh tạm lắng dịu. Vì vậy tôi không nề nà khi được phân công làm trưởng trạm một ga xép nhỏ dưới chân đèo Cù Mông heo hút.

- Không lẽ anh không hiểu rằng vùng đất ấy khó thể thích hợp với một thanh niên còn trẻ độc thân?

- Chỉ khi đến nơi, tôi mới hiểu hận. Bốn bề toàn rừng và núi. Đây không phải là một cái ga xép như tôi tưởng tượng. Nói đúng ra, đây chỉ là một trạm bảo vệ đường sắt Nha Trang – Phú Yên. Công việc chẳng có gì nhiều. Mỗi ngày tôi chỉ cần làm việc 2 lần, một vào lúc 8 giờ sáng và một vào lúc 1 giờ trưa.

- Thế anh định làm gì vào những lúc rỗi rảnh?

- Thoạt đầu, tôi còn đi săn gà rừng, chim, cheo, gọi là để giết thời giờ. Riết rồi chán ngấy, tôi nằm nhà đọc tiểu thuyết kiếm hiệp kỳ tình của Phi Long, Người Nhạn Trắng ... Nhưng thời gian vẫn dài lê thê, rừng vẫn một màu xanh nhàm chán, núi vẫn lừng lững những phiến đá lạnh lẽo câm nín. Tôi đâm thèm có người nói chuyện vãn. Cứ mỗi tháng có một chiếc xe tiếp tế lương thực và thư từ ghé qua. Tôi bấu lấy người lái xe hỏi han đủ mọi chuyện. Hoặc khi gặp những người đốn củi, lấy gỗ không quen biết, tôi cũng neo lại trạm thăm hỏi, chuyện trò. Song phải thú thật, những mẩu chuyện vô vị với những con người đơn giản đó chỉ làm tăng thêm cơn khát được giao lưu, được tâm tình của tôi mà thôi.

- Chuyện đó đến bao giờ mới chấm dứt?

- Vâng, ba năm sau. Đó là lần mà cơn lũ đã cuốn trôi cái cầu và bẻ cong một đoạn đường sắt. Trong khi chờ thông đường, tôi được

phép về thăm nhà ba ngày. Mấy ngày phép ngắn ngủi đó đã làm thay đổi cuộc sống của tôi.

- Anh uống thêm một chén trà Bắc Thái này đi. Vị đậm và thơm lắm. Người đàn ông cầm lấy chén trà, nhưng ông không để ý gì đến nó. Những sợi tơ khói lay động càng làm ánh mắt ông trở nên đăm chiêu. Những nếp nhăn vạch nát vàng trán nâu mốc ,ông đang cố hồi tưởng lại câu chuyện ngày xưa.

- Bố mẹ tôi lúc đó cũng đã lớn tuổi, các em tôi còn nhỏ . Nhìn gánh nặng gia đình của cha mẹ tôi đâu nỡ kể lể hoặc than thở gì, mà cũng không dám nghỉ việc. Nhưng có lẽ mẹ tôi dường như hiểu được phần nào nỗi cô đơn của tôi, ngay chiều hôm đầu tiên, bà gợi ý:

- Con à, nay con đã trưởng thành, có công ăn việc làm, mẹ thiết nghĩ con cũng nên lập gia đình để có người chăm lo. Con có thương ai thì bảo, mẹ sẽ tác thành cho.

Câu ước hỏi khá bất ngờ làm tôi bối rối. Lấy vợ rồi đem vợ về ở trong cái trại ga vắng vẻ đó ư? Có cô gái nào đại dột đâm đầu vào cơ chứ ?. Với lại vợ vàng làm gì .Đợi hết tuổi quân dịch , có một số vốn kha khá, tôi sẽ xin chuyển về tỉnh .Lúc ấy ,đàn bà con gái bu theo tôi gặt đâu cho hết. Hy vọng như vậy, tôi thấy vui vui trong lòng nên mỉm cười nói đùa với mẹ.

- Ai mà chịu lấy con hử mẹ ?Nên hử cô nào mẹ chấm, đồng ý theo con ra trạm là con chịu vô điều kiện . Nhưng nói trước là con không còn ngày phép để về lo chuyện tìm hiểu ,tổ tình như trong xi nê đâu đó . Mẹ cứ cười đùm con ...

Mẹ tôi sốt sắng:

- Mẹ lo được mà.

Tôi cười lúc nghĩ đến cô bạn học cùng xóm mà mẹ tôi vẫn thường

khen rồi rít, và cái lúc cô nghe mẹ tôi ngổ lời theo cái kiểu mà tôi vừa đưa ra . Mẹ sẽ phải thất vọng bỏ ngay ý định kiếm vợ cho tôi .

Mẹ tôi không nghĩ vậy ,bà vẫn tiếp tục nói với giọng vui mừng vì đã thuyết phục được con trai :

-Yên trí đi, Mẹ chọn ai thì người ấy phải là dâu hiền, vợ thảo, không làm khổ con đâu.

Vậy mà không ngờ mùa thu năm ấy, tôi nhận được thư yêu cầu về gấp để cưới vợ. Mọi chuyện đã chuẩn bị xong, chỉ chờ tôi về. Đầu tiên, tôi buồn cười quá, sau đó mới dâm hoảng. Mọi việc té ra nghiêm trọng thực chứ không phải trò đùa. Tôi vội vàng xin phép về.

- Anh đồng ý cưới vợ ư?

- Tôi chỉ định về xem xét mọi chuyện rồi tìm cách từ chối. Dù sao tôi cũng là một thanh niên tiến bộ chứ đâu phải quê mùa, xưa cổ đâu mà lấy như vậy.

- Thế anh có thành công không?

- Con bão rút cuối cùng trong năm ấy đã ngăn cản hành động của tôi. Rồi vài đợt biến quân sự khiến tôi không thể rời trạm.

Khi đường thông thương trở lại , một buổi chiều đi rừng về, tôi thấy một người con gái ngồi sẵn trong trạm với rương đồ đạc...

- Té ra cô ấy đến để ở với anh. Gan thật.

Người đàn ông nín lặng, lắng nghe tiếng pháo chọi lẻ tẻ của đám trẻ con ngoài xóm. Mãi ông mới nói tiếp:

- Chẳng hiểu bằng cách nào cô ấy một mình đến được đây với bao nhiêu thứ linh kinh .Hẳn phải có sự lựa chọn rõ ràng ,một quyết tâm lớn lao mới làm như vậy . Nhưng lúc ấy tôi chỉ thấy bức mình. Tôi thầm nghĩ đến những điều oái ăm mà dâm tức tối rồi ghét lây cả cái

người gọi là vợ mình. Thật không thể hiểu được tại sao tôi lại độc ác đến thế. Tôi bước vào và nạt nộ ngay câu đầu tiên.

- Cô đến đây làm gì? Tôi không cần tới ai cả. Cô về đi. Cô không biết là ở đây chỉ có đá với rừng thôi sao?

Không ngờ cô ấy vẫn từ tốn trả lời thay vì khóc lóc như tôi nghĩ.

- Mẹ cho phép em ra đây để cơm nước cho anh. Dù sao em vẫn là vợ anh.

Vợ, vợ tôi đấy ư? Không. Trong thời gian còn đi học và cả khi đang ở cái trạm heo hút này, tôi vẫn mơ về một người vợ, một mái gia đình khác hẳn với người vợ và cái trạm hẻo lánh này. Trời đã không ưu đãi tôi trong học hành công việc, nay lại đày đoạ tôi suốt cuộc đời với người đàn bà bất đắc dĩ này.

Nhưng thay vì dỗi hờn, khóc lóc, hoặc ngạc nhiên tức giận trước thái độ của tôi, cô gái làm thỉnh đứng dậy, cất gọn đồ đạc, thay quần áo và bắt đầu dọn dẹp căn phòng. Dù sao tôi vẫn có chút suy nghĩ. Mọi việc có phần lỗi của tôi và do gia đình tôi. Do đó, tôi nén lòng, cố tìm phương cách giải quyết.

- Anh gửi cô ấy về theo chuyến tàu ngược Nam là xong chuyện chứ gì?

Người đàn ông mỉm cười lắc đầu:

- Không, Nhân, tên cô ấy, không phải là một người dễ nản lòng. Cô ấy nhất định ở lại với những lý do chắc chắn, hợp lý mà tôi không thể cãi lại mà nếu cãi lại thì chứng tỏ gia đình tôi chỉ là những kẻ bất lương.

- Thế anh phải đối phó ra sao? A, nhưng cuối cùng cô ấy đã là vợ anh mà.

- Không làm sao được, tôi đành để Nhân ở lại. Có điều là tôi căm

ghét ra mặt. Hễ Nhàn ở nhà, tôi ra đường sắt ngồi. Nhàn ra sân tôi tìm cách đi ăn bắn. Nhàn chẳng nói một lời, cứ lo trông nom dọn dẹp. Có hôm, Nhàn còn thay tôi trong công việc. Mới đầu tôi tháo vát ghê lắm. nhưng sau đó, thấy Nhàn làm đúng, tôi lợi dụng việc này nhảy tàu về Nha Trang rong chơi, uống rượu suốt đêm, hôm sau lại leo tàu trở về.

- Hẳn cô ấy rất buồn.

- Chắc vậy, nhưng lúc đó tôi không biết và không màng nghĩ đến chuyện ấy. Được làm vợ của tôi là phúc, cô ấy không có quyền đòi hỏi gì thêm. Tôi phải hy sinh cả cuộc đời còn lại để cùng ở chung một mái nhà với cô ấy thì cô ấy phải chấp nhận các thói hư tật xấu của tôi chứ. Mấy tháng liền chúng tôi chưa lần nào ăn chung một bữa cơm.

- Anh sát đá quá.

- Tuổi trẻ độc ác hơn người già, có lẽ vì vậy mà tôi đứng dưng trước nỗi buồn câm lặng của Nhàn. Rồi tôi quen được một cô gái bán quán ở chợ Đầm. Cô ta xinh xắn, chải chuốt, lượt là. Thế là tôi mê tít, suốt ngày ở Nha Trang, tắm biển, tiêu pha hết nhẵn tiền mới mò về. Và lần nào cũng say bê bết. Khi về lại mắng chửi, tìm cách nói cay đắng để nhỏ được cái gai trước mắt. Nhàn càng nhẫn nhục, tôi càng bực bội. Có lần tôi đã la lên:

- Cô hèn lắm, lẽ ra cô phải trở về nhà để tôi rảnh nợ. Cô bám lấy tôi làm gì? Cô đâu phải là để làm vợ tôi. Cô nhìn lại mình xem, quê mùa, ít học, xấu xí ...

Ôi, tôi không từ một lời xấu xa nào để đổ lên đầu Nhàn. Lần ấy, Nhàn khóc nhiều và bỏ đi. Tôi mừng vì thoát nạn, nhưng sáng hôm sau, tôi vừa thức dậy đã thấy Nhàn ngồi nhặt thóc cho gà ăn ở sân nhà, mắt sưng vù thâm nảo. Tôi còn nhớ hôm ấy là ngày 23 tháng chạp, ngày

Ông Táo về trời. Lần này, cô ấy không im lặng mà nói thẳng với tôi:

- Cha mẹ tôi đã gả tôi cho anh, có cưới xin, hai họ, xóm làng đều biết cả, Vì vậy chỗ của tôi là ở đây, dù anh có đối xử như thế nào mặc lòng. Tôi chỉ ra đi khi bố mẹ anh sang nói với bố mẹ tôi. Bây giờ tôi vẫn còn là vợ anh.

Tôi ngạc nhiên đến độ quên cả nỗi bực bội thường ngày. Khi sửa soạn nhảy tàu đi Nha Trang thăm cô bồ, tôi vẫn còn lẩm bẩm tự nhủ: té ra nó chẳng hiền gì.- Cái này mới thật là gay, song không hiểu tại sao khi nghĩ vậy tôi không bực tức Nhàn như mọi khi.

- Có lẽ Nhàn vừa cho anh thấy một khía cạnh mới của con người mình, nhẫn nại, nhưng quật khởi đúng lúc. Tính cách của phụ nữ Việt Nam.

Người đàn ông hít một hơi dài. Mái tóc bạc trắng của ông nổi bật trên nền trời chiều, bàn tay run run vì xúc động. Hồi ức hình như đang sống lại sinh động trong lòng ông.

- Nhưng tôi lại chìm trong men rượu. Tôi ở lì ngoài Nha Trang, tiêu hết món tiền lương tháng 13 của mình với cô bồ xinh. Sáng 30 tết, cô bồ trở mặt đuổi tôi ra khỏi quán, viện cớ năm hết tết đến, tôi không thể ở trong nhà cô ta. Tất nhiên tôi thừa thông minh để hiểu tình đời bạc bẽo là thế. Không có tiền thì tình yêu cũng tan như mây khói. Tôi muốn về trạm, nhưng có một cuộc đụng độ đâu đó ở trên núi, làm tắc. Nhớ đến nhiệm vụ của mình, tôi quỳnh quánh tìm mọi cách để về trạm. Láng cháng, không về được, tôi có thể bị tình nghi là thông đồng với Cộng Sản, hoặc nhẹ nhất là trốn nhiệm sở... Bề nào cũng rũ tù. Nhưng muốn thuê xe về thì túi không có lấy một đồng. Còn xin quá giang, chẳng ai chịu nhận một kẻ quần áo tóc tai bẩn thỉu nồng nặc hơi men như tôi, lỡ tôi là kẻ gian thì sao?

Ngày 30 tết, pháo nổ, phố xá rộn ràng, các quán rượu bập bùng tiếng nhạc. Tôi bụng đói, chân mỏi, ngồi bó gối dưới gốc dừa cạnh bãi biển, lòng nguyện rửa mãi số phận đen đui của mình.

- Anh thoát ra bằng cách nào?

- Trưa 30 Tết, khi tôi đang thiêm thiếp trên chiếc ghế đá, một bàn tay lay tôi dậy. Nhân hiện ra trước mắt tôi như một cứu tinh. Cô ấy đã đi bộ băng núi để đón xe đò và tìm được tôi ngay tại chỗ tôi nằm.

- Phải là một người thông minh và can đảm mới làm được việc đó thật chính xác.

- Sau này tôi có hỏi, nhưng cô ấy chỉ nói một cách đơn giản, rằng vì tôi là chồng cô, cô phải đi kiếm cho được tôi và tất nhiên phải kiếm ra thôi.

Cả hai chúng tôi cùng về vừa kịp chuyển tàu ra Trung thông đường. Nhìn chuyến tàu vượt qua, khuất sau rừng cây thắm màu. Tôi buồn rầu thở dài:

- Chiều 30 Tết rồi mà chẳng có gì thay đổi.

Nhưng tôi đã nhầm. Khi bước vào nhà, cảnh nhà như lạ hẳn. Căn phòng sáng sủa, đẹp để tươi vui với một cây mai nở hoa vàng ươm trên cửa sổ. Trên mặt tủ, không phải là những món đồ linh kính mà là một bát nhang và hai cây đèn thấp đỏ với bánh chưng ,bánh tét, bánh khoai mì, bánh su sê ,đầy một đĩa to hụ. Ở giữa mâm trái rừng đủ màu sắp xếp vui mắt. Chưa có cỗ bàn, nhưng căn nhà đã có không khí tết và ấm cúng như mọi nhà. Mùi xào nấu từ dưới bếp bay lên thơm nức mũi, kích thích cơn đói tôi mãnh liệt. Chẳng bao lâu Nhân bước lên nói với tôi:

-Có nước lá thơm ở đằng sau, anh ra tắm rồi ăn cơm.

Tôi làm thỉnh ngoan ngoãn ra tắm rửa. Nước nóng làm bao mệt nhọc

tiêu tan. Lúc trở vào ,thức ăn đã sẵn sàng. Tôi ngại ngần một chút rồi bước đến bàn thờ thắp một nén nhang thơm. Đằng sau tôi, Nhàn lâm thâm khấn vái .

Khi ăn đến bát thứ ba, tôi mới cảm nhận chính xác được tài nấu ăn của Nhàn. Với những thức đơn giản, nàng đã chế biến nêm nếm để cho những đĩa thức ăn ngon lành, tinh khiết, vừa miệng.

Dưới ánh đèn đêm 30 Tết, bỗng dưng tôi không còn cảm giác cô đơn nữa. Mẹ tôi đã nói đúng. Bà đã chọn cho tôi một người vợ thảo. Cách chọn của bà tuy không có sự đồng ý của tôi và chẳng thích hợp với thời đại ,nhưng công bằng mà nói, Nhàn là một người phụ nữ tốt và dễ thương phù hợp với cuộc sống gia đình, nhất là một gia đình vì công việc phải ở nơi hẻo lánh như tôi.

- Hai anh chị bắt đầu hoà hợp với nhau từ tết năm ấy.

Vâng, trái tim tôi đã chấp nhận Nhàn, và càng ngày, tình yêu càng nảy nở trong tôi. Nhàn đã chứng tỏ cái đức hạnh công dung mà chưa chắc một cô gái đẹp nào đó hơn được. Có Nhàn, rừng núi chẳng còn hiu quạnh. Rồi con cái ra đời, và tôi không mong gì hơn nữa.

Nhưng chiến tranh càng ngày càng ác liệt .

Mồ hôi rịn chảy trên da mặt người đàn ông. Mái tóc bạc rũ xuống. Nét mặt hằn đầy đau khổ. Cặp mắt rong lanh rướm lệ. Ông lắc đầu cố xua đuổi dĩ vãng.

- Không, tôi không muốn nhắc lại những ngày đau lòng.

- Vâng, cái chết của chị tôi đã nghe. Tôi nghiệp. Anh nên rời chỗ cũ, vì đó đâu còn trạm nữa và anh cũng đâu còn làm việc.

- Nhưng, ngôi nhà ấy đã trở thành nhà tôi.Đã có nhiều ngôi nhà khác ở bên cạnh,nơi đây đâu còn vắng vẻ nữa . Tôi an tâm giữ gìn chút kỷ niệm với người đã mất. Tôi chỉ ân hận là mình chưa nói được câu tỏ

tình với vợ như những đôi tình nhân . Câu nói mà lẽ ra tôi phải nói vào một buổi chiều 30 Tết năm xưa...

KIM HÀI

Nhan sắc và tâm hồn

THƯƠNG NHỚ NGẬM NGÙI

Tôi dừng bước ngoáy nhìn , nhưng không tìm thấy vết chân mình. Cả những đợt sóng tràn bờ, giờ cũng giống như một khối màu đen có vẻ như chuyển động.

-Chẳng bao giờ mình nhìn thấy được vết chân của mình.

Khôi cười:

- Nói bậy, chỉ vì trời tối thôi. Ai đi qua mà không để lại vết chân? Họ có ma.

Tôi co hai vai vì lạnh:

- Có đấy. Thì Khôi nghĩ xem. Mình đã sống ở đây từ hồi bé. Tuổi học trò cũng ở đây, ắp đầy kỷ niệm. Vậy mà khi trở về, chẳng còn gì, không một dấu vết. Tất cả mất tăm như chưa hề có.

Khôi siết nhẹ tay tôi:

- Thu nói gì vậy. Chẳng lẽ tôi không là một vệt nhớ trong Thu sao?

-Khôi ư ? Nếu là một vệt nhớ thì đúng. Có rất nhiều vệt nhớ trong mình .Nhưng vệt nhớ thì nhiều , dễ lẫn lộn và mơ hồ .Chỉ có dấu mới tồn tại ,rõ ràng để có thể sờ mó được ,vuốt ve được .Mình cần

những cái dấu thật ấy để tin rằng chuyện ngày xưa là có thật ,là không phải một giấc mơ ,không phải là nắm cát trong kẽ tay,trôi tuột đi,rỗng không ...

Tiếng Khôi đều đều bên tai tôi:

-Hồi đó Khôi và Hiền cùng theo học chung một lớp, một trường. Cả hai cùng để ý đến một cô bé học lớp dưới,cùng chờ nhau theo cô bé về đến nhà, cùng tìm cách ngồi gần cô khi có những buổi diễn văn nghệ toàn trường.

Tôi nhìn qua bên kia núi. Núi cũng chìm trong màn đêm. Chỉ có phần đỉnh sáng trắng lên vì các ngọn đèn cao áp. Trên đỉnh cao đó có cái gì nhỉ. Mây và trời. Chúng tôi đã từng đánh đu nhau, đuổi nhau chạy băng băng trên cát ẩm, tay trong tay lắng nghe tiếng thông reo trên ngọn cao.

- Nhưng Khôi thì nhát gan hơn Hiền và cũng không nồng cháy như Hiền, nên một ngày nọ, Hiền đã làm quen được cô bé rồi cả tình yêu của cô bé.

Một giọt nhớ rưng rưng trong tim tôi ...

“Hai bóng người chung đôi. Bài tình ca hát tặng nhau như vút cao át cả tiếng sóng ru của biển:

... Xin cho tôi giấc mộng dài

Đừng lay tôi nhé, cuộc đời xung quanh

Tôi đang nhìn thấy màu xanh, ở khắp trên cành ...

Tôi đang nhìn thấy màu hồng ...

- Có khi nào mình cũng chui vào một giấc mộng và ngủ vui trong đó?

Tôi hỏi Hiền. Hiền vuốt má tôi thì thầm:

- Thì mình đang ở trong giấc mộng đây mà. Đó, em lắng nghe xem.

Tất cả đều yên lặng, chỉ có tiếng nhạc.

Rồi Hiền hát khe khẽ. Tôi mỉm cười. Không gian như hoà trộn với thời gian.”

Khôi kéo tôi rẽ sang một bên. Cái quán nhỏ đơn sơ khuất lấp sau một đụn cát đầy cỏ gai.

- Thu còn nhớ ngày xưa, cái quán này chỉ là gánh nhỏ. Muốn ăn phải ngồi bệt xuống đất. Tôi và Hiền đãi Thu món bánh bèo Huế. Thu không chịu ăn, tôi nài Thu một cái chả nóng hổi. Thu lắc đầu không buồn cảm đến. Hôm ấy tôi buồn mãi chỉ vì mấy phút sau Thu chịu ăn chung một đĩa bánh với Hiền.

“Biển bát ngát xanh. Những đợt sóng trải trên nền cát khô một lớp đậm đà mềm mại. -Nếu Thu no, hãy ăn chung với anh, một chút thôi, một chút thôi. -Tôi nhìn vào đôi mắt Hiền và nghe mình thèm ăn lạ.”

- Rồi tôi biết mình thua cuộc, thôi không đi theo Hiền nữa để Hiền tự do với Thu. Tôi cố miệt mài học để quên. Chợt một hôm, sau khi có bằng thi Tú tài, Hiền rủ tôi đi chơi. Tôi đi theo Hiền mà lòng nghi ngại. Hiền không nói một lời chở tôi phăng phăng ra biển, quăng xe một bên và nằm vật xuống gốc thông. Tôi hỏi:

- Chuyện gì xảy ra cho mày?

Hiền vật vờ. Tôi hỏi dồn.

- Thu đâu? Giận nhau phải không?

- Thu không còn yêu tao nữa. Tội tao cắt đứt nhau rồi.

Hình như biển cũng chao đảo quanh tôi. Ly nước chè tươi lạnh ngắt.

“ Hôm đó, gió cũng se se lạnh như hôm nay. Biển vắng. Chiều tàn nhanh trải chút ánh sáng còn sót lại trên đỉnh Hải Vân. Hiền đẩy nghiêng tôi trong cơn ghen điên cuồng của anh.

- Anh chẳng là cái gì của Thu cả. Chỉ là cái bóng mờ. Một học sinh trung học đâu sánh được với một người già dặn, giàu có, sự nghiệp

rõ ràng.

Tôi cố chen giữa những câu nói:

- Nhưng anh muốn nói ai? Em không hiểu.

- Thu chẳng cần phải hiểu thêm làm gì. Đủ rồi. Đừng chơi với nhau nữa. Khi tình yêu gặp sự giả dối, tình yêu đành lui bước thôi.

Rồi anh khoát tay cúi đầu:

- Chào Thu, vĩnh biệt.

Tôi ngỡ ngác đến độ nỗi đau mát mát cũng chưa đến kịp.

Nhưng thái độ trào lộng với câu nói cuối đã làm tự ái con gái của tôi nổi lên. Tôi tức giận không kìm được, run run nói trả.

- Hãy đi đi với cái màu mè của anh. Vĩnh viễn tôi chẳng cần anh đâu. Đi đi.”

- Hiện không thổ lộ với tôi điều gì mặc dù tôi là bạn thân của nó. Một tháng sau, nó lặng lẽ đăng ký đi quân dịch. Không thêm từ biệt.

Khi tôi va Thu hay thì đã đa tre.

“Tôi chờ đợi đến mỗi món một lời xin lỗi như mọi lần. Nhưng thay vì lời xin lỗi tôi nhận được tin Hiện ra đi. Ngỡ ngàng, đau khổ. Tôi như người mất hướng. Tình yêu như thế chẳng? Thật không công bằng vì tôi đã tin vào tình yêu biết mấy. Vậy mà nó tan biến đi mà tôi vẫn chưa hiểu mình có lỗi gì trong chuyện đó. Không một cánh thư, không một dấu tích để tôi vin vào đó mà tin tưởng vào những ngày tới. Cứ như là Hiện vẫn chưa bao giờ có. Tôi đau đớn âm thầm. Sách vở, bạn bè, không làm tôi vui bớt. Tôi không chịu nổi khi nhìn quanh thấy đâu cũng là kỷ niệm.”

- Sau này tôi mới biết, Hiện còn khổ tâm hơn Thu gấp ngàn lần. Tôi biết tính Hiện. Bên ngoài trông nó vững vàng, nhưng đáy chỉ là chiếc vỏ bọc. Bên trong nó yêu cuồng nhiệt. Sở dĩ tôi bỏ cuộc cũng vì vậy

đấy, tôi biết mình không có được tình yêu như nó. Bức thư độc nhất nó viết cho tôi cũng là bức thư cuối. Sự việc phơi bày, nó đã nhìn thấy Thu với một người khác, chừng chắc, đẹp trai, giàu có. Một học sinh như nó hẳn chẳng bao giờ với tới dù nó có chạy đua nước rút. Ghen tức làm nó cạn nghĩ. Giá như nó chịu khó tìm hiểu.

Tôi viết một lá thư mắng mỏ nó và tin chắc rằng nó sẽ lại trở về.

Nhưng tiếc thay, nó chẳng có dịp nào đọc lá thư của tôi. Vĩnh viễn chẳng có thời gian. Vì thời gian cũng keo kiệt và tàn ác với nó.

“Tôi mất Hiền mà chưa nói được cho Hiền hiểu sự thật những điều làm Hiền hiểu lầm. Tôi chẳng có ai cả, đó chỉ là người anh họ ghé thăm nhà trên đường công tác. Hiền đã quá ghen giận và cũng quá tự ái để vỡ tan tất cả. Ngày được tin Hiền nam xuống trong một trận đánh ở biên giới, tôi ngờ ngác không nhận ra được nỗi đau đã biến tướng của mình. Tôi ngồi suốt ngày ngoài bãi biển chỉ để xem những con dã tràng xe cát. Tôi khác chi loài dã tràng nhỏ bé, se hoài những vệt cát nhỏ để chẳng bao giờ lấp được cái biển ngời vực, xa cách đó. Năm ấy, may mắn tôi không rớt tú tài. Cuộc đời sinh viên ở một vùng trời lạ dòn những nỗi đau xuống tận đáy tâm hồn mình.

Thời gian cứ trôi trên mái tóc cùng với những đổi thay to lớn của lịch sử. Như mọi người, tôi trôi trong cơn lốc và vẫn sống bình yên những năm tháng còn lại của cuộc đời.”

- Tôi vui mừng khi Thu lại về đây. Chúng ta đã già rồi. Thời thanh xuân với nỗi buồn và niềm vui cũng không còn. Thời gian ghê gớm quá. Còn chẳng trong lòng chúng ta là chút ngậm ngùi.

Mảnh trăng non chơ vơ giữa biển trời. Không còn cái gì có thể diễn tả hơn được nỗi cô đơn lạnh lẽo của hình ảnh ấy. Tôi quay nhìn lại phía sau. Vẫn là cái bờ đen với con đường cong dịu dàng của vịnh

biển. Thôi hãy phai đi nỗi nhớ. Thôi hãy quên đi những điều buồn. Tôi biết, tôi biết tôi sẽ làm được điều đó. Nhưng đây là những cái làm được. Còn có một thứ tôi không quên được, và tôi cũng mong như vậy, đó là cảm giác mát mát vì đã đánh rơi những giọt ngọc quý nhất trên đời: tình yêu.

Nhan sắc và tâm hồn

NGÀY CỦA NỘI

Trong khoảng khắc, tôi đã bước qua cổng ngôi nhà cũ kỹ. Hai cái cột cổng rêu phong như chưa bao giờ được quét vôi sửa chữa kể từ ngày tôi rời bỏ quê hương cách đây 20 năm. Mái ngói miếng còn, miếng vỡ. Độc nhất trên nóc cao bên phải, chỗ mà ngày xưa một tổ ong yên vị hàng mấy năm trời, được che chắn bằng một miếng tôn xỉn màu không phản chiếu nổi chút ánh sáng mặt trời. Mảnh vườn nhỏ lưa thưa. Không còn trồng cúc hoặc thược dược dù bây giờ đang là cuối năm. Cây mai già ở mái hiên trước chỉ còn sót lại dấu tích của hàng gạch thẻ xây bao quanh gốc.

Tôi nhìn thấy ngay nội đang ngồi yên lặng trên chiếc ghế mây. Mái tóc trắng lên trong nắng chiều.

- Nội.

Tôi la lên như hồi còn trẻ dại. Đôi mắt bạc màu nhấp nháy nhìn tôi chăm chú, rồi nội nói như những lần ngày xưa, khi tôi từ nhà mình

qua nội để chờ xin một cái bánh ít hoặc dăm đồng bạc mới ăn quà.

- Con Thu hả? Mới qua?

Tôi đến bên nội, mắt rưng rưng:

- Lâu quá con mới về thăm nội.

Nội nhìn tôi, nhìn chiếc valy đầy bụi, rồi như chợt nhớ, nội nắm tay tôi dục dặc:

- Lớn quá ,nội nhìn không ra . Mệt không? Vô cát đồ. Cô Uýt đi xóm chút về. Cát đồ rồi ra kể chuyện nhà cho Nội nghe.

Nội lục tìm gì đó trong túi áo. Hay đó là thói quen mỗi khi gặp cháu.

Tìm cho nó một cái kẹo, hoặc cái bánh, hoặc đồng bạc keng. Tôi ước gì giá như mình nhỏ lại, được có cái cảm giác háo hức nôn nả chờ đợi phép lạ hiện ra từ chiếc túi áo bà ba lớn tướng của nội.

Lúc tôi từ nhà trong bước ra, nội đã pha sẵn ấm trà nóng hổi. Mùi lá chè tươi ngào ngạt vị chát ngọt ngào. Tôi đưa biểu nội gói mứt sen mua từ thành phố. Nội cười:

- Răng nội chừ yếu lắm rồi.

Nội ném thử một hạt, trệu trạo. Tôi hỏi hận tại sao không nghĩ ra là nội không còn khỏe như trước. Giá như tôi mua mấy phong bánh đậu xanh ướt thì hay biết mấy.

Nội hỏi đủ thứ chuyện. Tôi kể sơ lược chuyện ba mẹ, nhà cửa, những chuyện mà chắc có nghe hết nội cũng không hình dung nổi.

Nội nói:

- Nội không hiểu sao ba mẹ con lại bỏ nước ra đi. Mà rồi tại sao con ở lại?

Tôi cố lái câu chuyện sang một hướng khác. Bởi đối với tôi, đây cũng là câu chuyện không vui về gì. Tôi kết luận :

- Nội ơi ,nhưng có đi xa mới biết nhớ quê hương, mới thấy quê

hương mình là đẹp, là cần thiết. Nội có diễm phúc chưa bao giờ rời khỏi làng quê, Nội chưa hiểu hết cái buồn khổ của kẻ xa quê hương đâu nội à. Thế nào rồi ba mẹ con cũng tìm về mà.

Nội không nói gì chỉ nhìn đắm đắm lên những ngọn cây cao. Tôi cũng im lặng. Lòng mông lung.

Chiều dần xuống trong khu vườn yên ắng. Những hàng cây trở nên rất lạ mà cũng rất quen. Tôi cố phân tích những cảm giác của mình để có thể hiểu được nội hơn, để có thể an ủi được nội hơn. Có người cha nào mà không đau lòng khi vĩnh viễn không thể nào hy vọng thấy lại con mình. Có cha mẹ nào mà không đứt ruột khi phải từ chối sống chung với những người thân ruột thịt mình. Nhưng nội vẫn ngồi đó, an nhiên, tự tại. Còn tôi, tôi chấp nhận ở lại và tôi chưa phải là người già. Nỗi buồn nỗi đau của tôi rất khác và chóng qua. Nhưng với nội, giữa sự cô đơn vây bủa, giữa cái thình lặn của miền quê mà thời gian như dài ra và chùng lại, tôi không thể biết được, và không thể nào an ủi nội được.

- Con có nhìn thấy gì không?

Nội đưa ngón tay run run chỉ lên cao. Bầu trời cuối năm thật đẹp.

Những màng mây rải rác, dòn từng cụm nhỏ. Cụm dày, cụm mỏng, lướt thướt biến đổi và kéo nhau trôi dài trên nền trời xanh biển.

Giọng nói nội bỗng nhiên thay đổi, nhịp điệu nhanh và sôi nổi không ngờ:

- Con nhìn kỹ đi, mây trời biến hoá. Nội nhìn thấy rồi. Kìa, một người gánh lúa đi như chạy giữa hai bờ đê. Phía bên kia là đồng lúa trĩu nặng. Nọ là những bụi tre, có một ông lão nông vác cày. Con coi, cái ao phía trái đám mây lớn đó giống cái ao sau nhà mình chưa? Cũng có một cây đa con bên cạnh.

Tôi cố nhìn lên đám mây, tưởng tượng các hình người. Nhưng trí tượng tượng của tôi cứ bị xoá đi bởi các lo nghĩ khác. Tôi không có kiên nhẫn để hình dung ra mọi người mọi vật.

Nội như biết được, nheo mắt nhìn tôi. Cái nhìn trẻ trung đến không ngờ.

- Ờ mà con làm sao mừng tượng ra khi không được gắn bó với cuộc sống ở đây để các hình ảnh này in vào tâm trí. Có thể con sẽ thấy cái xe hơi, cái nhà lầu, phố xá chẳng? Nhìn thử xem .

Rồi nội lại mỉm cười nói tiếp, vẽ khoan dung :

- Chắc cháu cũng chẳng thấy đâu. Bởi những thứ ấy chỉ gọi sự ham muốn, chứ đâu thấm vào được trái tim.

Tôi không thể không hiểu lời Nội. Thứ tình quê chan chứa đích thực phải phát xuất từ trái tim, phải tích lũy từ máu huyết, từ hạt lúa, hàng tre ,từ những gì thân thương nhất quanh mình. Không có nó ,tình quê chỉ là thứ tình hời hợt trên đầu môi chót lưỡi mà thôi.

Tôi cảm thấy xấu hổ cho mình. Gục đầu lên thành ghế nội ngồi, Tôi cố nhìn theo những bóng mây không hình thù đang đuổi theo ánh hoàng hôn. Tiếng nội đều đều:

Bây giờ không hiểu tại sao, nội đâm nhớ lại thời tuổi nhỏ của nội lạ lùng Nội nhớ cả những buổi tối nằm ngoài vườn, ngửa đầu lên trời đếm sao. Hết đếm sao lại cố gắng phân biệt tiếng ếch ương, tiếng dế, tiếng côn trùng để xem chúng chia nhau chỗ ở như thế nào trong vườn. Những buổi sáng , nội nằm dài trên lưng trâu, cố nhìn cho được trên đầu tàn cây , những ngọn lá đuổi gió như mặt sông. Rồi những buổi bơi lặn dò dòng nước chảy trên sông nhà . Từng khoảng đời ẩn hiện như mới đâu đây. Sáng, trưa, chiều, tối, lúc nào nội cũng hình dung rồi nhớ lại. Có lẽ nội sắp về với tổ tiên rồi.

Khi nói như vậy , gương mặt nội trẻ ra khiến tôi trả lời một cách tự nhiên;

- Nội còn sống lâu lắm nội ơi.

- Nhưng nội không tiếc đâu. Những giờ phút, những cảm giác sung sướng nhất của ngày xưa, nội đều có dịp sống lại được hết. Đôi khi nội còn hửi được mùi phân trâu đốt rầy hời đó nữa.

- Thiệt không nội? (Tôi buột miệng hỏi)

Nội vẫn thản nhiên:

- Chứ sao! Làng xóm mình nè, ruộng đất mình nè. Ngày qua ngày, thiên nhiên, thời tiết tạo nhiều dịp để nội sống lại như in cảnh hời xưa.

Tôi không tin lắm. Nhưng tại sao tôi lại không tin ? Nhìn nội tôi biết nội nói thật.

- Bởi vậy, nội tiếc cho ba mẹ con, cho nhiều người khác. Lúc nhớ quê, lúc muốn sống lại giai đoạn hạnh phúc nhất, sung sướng nhất thì chẳng thể có cơ hội. Tiếc thiệt.

- Tiếc thiệt.

Tôi lằm nhằm một mình và đột nhiên thấy băng khuâng như vừa biết mình đã đánh mất một thứ gì đó rất quý giá, rất quan trọng trong cuộc đời. Tôi cố lần nữa nhìn lên bầu trời cao, nhưng những đám mây đã hòa quyện với bóng đêm và ngàn ngàn ngôi sao nhấp nháy xa lạ. Suốt đời, tôi chỉ thấy toàn ánh đèn điện. Tôi cố gắng lắng nghe trong đêm, cố phân biệt đâu là tiếng côn trùng, đâu là tiếng dế, nhưng đôi tai quá quen với những âm thanh điện tử nên khó lòng. Tôi bắt lực thềm dáng ngồi tĩnh tại, về mặt như ôm cả bầu trời đất đai, vạn vật trong vòng tay của nội. Ước gì lúc về già, tôi cũng được như nội. Ước gì ba mẹ tôi có được sự bình yên như nội. Tôi nói với

nội điều đó. Nội cười trong bóng tối:

- Còn quá sớm để con thích thú cảnh già. Đối với nội, đó chỉ là chuyện thường ngày, có gì đáng quan tâm đâu. thôi, tối rồi, ta vào ăn cơm đi.

Tôi đứng lên đỡ nội vào nhà. Nhưng dưới tấm thân gầy, tôi cảm nhận được một sức mạnh bí ẩn tiềm tàng trong nội. Tôi tựa vào nội. Nội vòng tay qua vai tôi. Và tôi cảm thấy một niềm an bình kỳ lạ lan toả khắp người.

Nhan sắc và tâm hồn

MỘT LẦN TRỞ LẠI

Tôi trở về Huế vào một chiều tháng 7. Màu nắng cuối Hạ vẫn còn ươm vàng trên những mảnh tường rêu xanh. Giòng sông Hương nhẹ tênh treo mềm mại dưới chân cầu. Chỉ thiếu những tà áo trắng chen nhau trên bến đò trước Phú Văn Lâu, nếu không, thì Huế hầu như không thay đổi, nguyên vẹn những nỗi niềm.

Tôi đi qua chiếc cầu dài thay thế cho cầu Tràng Tiền đang sửa chữa. Dừng lại trên cầu, ngoái nhìn mấy nhịp uốn cong. Những chiếc mũ bảo hộ vàng rực rỡ dưới ánh nắng, tất cả thể hiện cho Huế đang chuyển mình thực sự.

- Cô mới tới đây lần đầu.

Tôi quay lại, giọng Huế nhỏ nhẹ của một cô gái làm tôi hơi ngạc

nhiên. Ngày xưa, khi trạc bằng tuổi cô, chúng tôi không dễ dàng làm quen với người lạ như thế. Bây giờ thì khác, cũng chiếc áo dài có đính huy hiệu trường Quốc Học bằng chỉ xanh ở ve ngực áo , nhưng ánh mắt cô gái sáng rõ ,tự tin, thoải mái. tôi cười thân thiện

- Không, đây chỉ là một chuyến trở về sau nhiều năm xa cách. Tuổi thơ của cô ở đây.

Cô gái vuốt mái tóc dài của mình, hơi nghiêng đầu, tò mò nhìn tôi:

- Hèn gì, chẳng nghe giọng cô có chút chi Huế cả .

Tôi chợt thấy thú vị khi trò chuyện với cô bé.

- Vậy mà cô sống ở đây nhiều năm, đã từng nói rất giọng Huế, mê ăn ớt Huế và tranh đấu theo Huế.

- A, hồi đó chắc cô học ở ...?

- Đồng Khánh , rồi Khoa Học Huế. Cái ngôi nhà đằng kia, thời tây đã từng là khách sạn lớn,rồi dùng làm trường Đại học . Giờ đây. nó được chuyển lại thành khách sạn, nhà hàng. Cô muốn tìm lại giảng đường xưa kia mà không thấy.

- Mọi cái đã thay đổi rất nhiều. Chắc cô không biết đó thôi.

- Có lẽ . Nhưng Huế vẫn nguyên vẹn với những khoảng không gian rộng thoáng, với những ngôi vườn, những con đường ven sông ..

Cô gái cười khúc khích:

- Cô nói sao chớ con thấy ở đây xây dựng nhanh quá. Ngủ một đêm trở dậy là thấy Huế lạ đi một chút rồi.

Tôi thả dọc theo cầu sau khi cô gái bỏ đi với một thanh niên mới đến. Hai bóng trẻ trung sát bên nhau, quán quýt bên nhau, đi trước tôi mấy bước chân. Tôi đi thật chậm để giữ khoảng cách tự nhiên cho họ.

Bỗng dừng tôi thềm nghe một câu hò Huế trên sông. Bóng chiều

càng xuống, nỗi ước ao càng tăng. Trên giòng đời bát ngát, sông Hương luôn là dải lụa mềm mại dung chứa quá khứ cũng nhưng hiện tại.

Ngày đó, trên chiếc cầu chưa gảy nhịp, tôi áo dài trắng thả rong hồn trôi theo giòng sông nhỏ, Mỗi sớm mai Huế còn mù sương thơm ngát hương sen. Mỗi chiều nắng lung linh, dát vàng từng ngọn sóng lăn tăn. Mùa Xuân mai vàng, mai trắng rụng khắp vườn. Mùa Đông mưa xiêng lạnh buốt gót chân. Tôi, tuổi học trò thơ thẩn với tình yêu đầu đời, với những câu tỏ tình vụng về.

- Xuân ơi, cho anh xin lỗi, đừng giận anh nữa.

- Làm răng mà tui giận anh cho được. Tui có quyền chi mà giận anh. Tui là người dưng . Anh lên Nam Giao mà xin lỗi họ tề.

- Thôi mà Xuân. Anh biết lỗi rồi mờ. Cô nớ chẳng liên quan chi tới anh hết. Em đừng có nghe mấy đứa tầm vợ nói bậy nói bạ. Anh thề với em.

Có một đôi tình nhân đang giận nhau. Họ nói sề sàng như gió, xuôi theo chiều tôi đang đứng. Họ không để ý vì trời bắt đầu chạng vạng ,mặt ai cũng nhoè đi. Song mẫu đối thoại nhỏ đã như đưa tôi trở về với tuổi 20 của mình. Huế ,tuổi trẻ và tình yêu. Dù Huế cổ kính, Huế đế đô với sự trang nghiêm, với ngàn già cổ. Nhưng cái thơ, cái mộng lại cũng từ đó phát sinh, làm nôi cho tình yêu nảy nở.

Hồi đó, tôi giã từ Huế với nỗi đau mất mát của mối tình đầu sớm lụi tàn. Sự chia tay cũng êm ái như lúc bắt đầu. Chúng tôi cùng im lặng bước bên nhau trên cầu, gió buốt lạnh, mùa xuân gần đến.

- Đạo này em thấy anh đổi khác. Không nói, hay tránh né, nhiều khi đi biệt biệt ...

- Anh có chút việc riêng. Anh đã nói hàng trăm lần để em hiểu nhưng

em không chịu hiểu.

- Em hiểu gì khi thái độ của anh ngày càng xa cách? Ba em định đưa em vô Sài Gòn học. Hình như anh cũng thích thú vì chuyện đó?

- Không phải vậy. Nhưng ... em có thể đi ...

- Thôi em hiểu rồi ...

Tôi đã quay ngược chiều tức tưởi bỏ đi, và cũng chẳng cần hay biết rằng chỉ sau khi tôi vào Sài Gòn một tuần thì anh cũng đi mất tăm mất tích.

Mãi đến khi hoàn toàn giải phóng, tôi mới hiểu tại sao. Anh ấy đã bỏ học, lên rừng chiến đấu. Anh ấy giữ bí mật và tôi thì ngây thơ hiểu lầm. Mọi sự tan vỡ hết. Bây giờ tất cả đã trở thành kỷ niệm, một thời không thể quên.

Sông Hương thấm lại dưới chân tôi. Vài chiếc ghe trôi lơ lững mang theo ngọn đèn dầu đỏ ửng trong lòng thuyền. Tiếng nhạc sập sình ở các hàng quán ven sông vắng lại. Đó là thứ âm thanh không có trong ký ức của tôi. Tôi không thích, bởi tôi yêu sự tĩnh lặng trên dòng sông đêm. Tiếng sóng vỗ rì rào, tiếng mái chèo khua nước, tiếng ếch nhái kêu than, tiếng ve râm ran buổi hạ, rồi đâu đó vang lên giọng hò mái nhì. Những âm thanh chẳng nơi nào có, hoà quyện vào nhau, theo đuổi trong từng giấc ngủ của người con xa xứ. Những âm thanh làm giàu chất thơ cho sông Hương, làm tăng chất trữ tình cho Huế, giờ đây, đang bị bào mòn xâm lấn bởi các tạp âm.

- O ơi, đi xích lô? O về mô?

Trên chiếc xe đồ dốc chậm chậm, tôi ngang qua chợ Đông Ba đã tắt ánh đèn. Nhưng bên ngoài cửa chợ, những ngọn đèn dầu khói mù vẫn chong mắt ở các gánh hàng rong, ở các quầy trái cây, bánh kẹo. Đường phố chính ít người qua lại. Hình như con người ở đây không

thay đổi, họ vẫn không thích đi dạo phố đêm. Tối đến, mỗi căn nhà là một thủ phủ và vì vậy, thành nội vẫn hun hút im lìm với những hàng cây, nhà vườn vắng vẻ.

Một chuyến xe dừng lại cạnh tôi, dưới chân cầu Gia Hội. Những người thợ trẻ bước xuống và những chiếc áo xanh bước lên. Những tiếng chào hỏi, cười đùa rôm rả. Những gương mặt mệt mỏi nhưng vẫn bền cọt lẫn nhau. Một dáng mới, tuổi trẻ mới của thành phố. Họ là những công nhân, sống và làm việc theo nhịp công nghiệp hối hả. Nhưng cái chất Huế vẫn không mất. Họ thông thả bước, và trước mặt tôi ba bốn cái đầu đang chụm nhau bên một sạp báo. Họ chỉ trỏ, bình phẩm những bức hình bìa. Có đôi tay se sẻ lật vài trang, những ngón tay nhỏ, trắng. Một đám thợ khác quây quần bên gánh chè bột lọc. Nếu họ cởi bỏ chiếc áo công nhân và mặc vào chiếc áo dài nữ sinh thì họ lại là tôi của rất nhiều năm về trước. Nhưng bây giờ họ sống động và mạnh mẽ. Tinh thần tuổi 20 ở thế kỷ sắp bước qua ngưỡng của 21, hiện đại và tràn đầy sinh lực. Họ sẽ là Huế của ngày mai, của sự tồn tại vững chắc nhờ ở trí lực và đôi tay. Nhưng chắc chắn một điều Huế vẫn là Huế mà những người lâu lâu mới trở về không hề thấy mình lạc lõng xa lạ.

Nhan sắc và tâm hồn

QUYẾT ĐỊNH CUỐI CÙNG

Chiếc xe ngựa lộc cộc quay trở lại thị trấn. Trong khoảng khắc bất chợt, tôi vớ tay định kêu lớn tiếng yêu cầu người đánh xe dừng lại cho tôi quay trở về. Nhưng cái hành động đó cũng lửng lơ nửa chừng, không đưa đến một kết quả nào như ý muốn, giống như tất cả các quyết định của tôi từ trước đến nay. Tôi là một kẻ bản chất yếu đuối, về mặt tinh thần, không dứt khoát. Ngay cả cái khi cầm cái quyết định phân công trên tay, tôi cũng không biết mình có nên đi hay không. Làm cô giáo trẻ ở một vùng đất mà ngay cả tên gọi của nó cũng xa lạ thật không có gì đáng phấn khởi. Nhưng biết làm thế nào? Mồ côi, sống nhờ anh chị, được phân công sớm là may mắn lắm rồi, tôi còn đòi hỏi gì nữa. Ở đâu cũng vậy thôi, phải sống và làm việc. Nửa muốn đi, nửa muốn thoái thác, mãi đến khi niên học sắp đến, tôi mới từ giã anh chị, chịu đựng vất vả cả ngày trời, đổi mấy lần xe, từ tiện nghi hiện đại sang các phương tiện cũ kỹ. Và bây giờ. Tôi đứng đây trên con đường đất đỏ, giữa những cánh đồng trống, chỉ hứa hẹn đâu đó phía trước mấy mái ngói đỏ núp sau lũy tre già rậm xanh. Bước đầu bờ ngõ đã qua, tôi cũng làm quen với lớp với trường. Học trò của tôi đứa lớn, đứa nhỏ ngồi lúp xúp trên mấy chiếc ghế dài đóng vội. Mỗi lần chúng chen nhau, sáu chiếc chân gỗ kêu rên như bị

đau. Mái lợp chỗ kín chỗ hở. Học cụ chỉ vỏn vẹn có mấy cái hộp hình khối vuông, khối chữ nhật, khối tam giác được bồi bằng giấy vở học trò đầy chữ.

Chủ tịch UBND xã ,áo bỏ ngoài quần, chân mang dép cao su,gương mặt khắc khổ ,động viên tôi bằng chất giọng đặc trưng ,đều đều :

- Cô chịu khó giúp các cháu, tội nghiệp, chúng thiếu thốn mọi bề.

Trường lớp thiếu thì thiếu vậy thôi, còn cái thiếu nặng nhất là thầy cô giáo. Không có ai ở quá một niên học. Tụi tui thất vọng ghê lắm.

Nhưng cô đã xuống đây, chúng tôi cũng mừng, chỉ mong cô chịu đựng cực khổ vì tương lai của các em.

Những gương mặt đen đúa, khắc khổ tựa người lớn ngẩng nhìn tôi như chờ đợi, như tuân phục làm tim tôi nao nao. Tôi nhìn vào từng đôi mắt tròn đen thơ ngây của các em để bắt đầu bài giảng đầu tiên trong đời.

Song chẳng được bao ngày, lớp học bỗng rộng hẳn ra. Chúng lảng lảng nghỉ và rồi lảng lảng nhìn tôi dưới vành nón rách trong khi vai gánh nặng những bó mạ non hoặc làm lủi đất trâu ra ruộng. Tôi hiểu, mùa cấy đang đến.

Tôi hiểu nhưng không chịu được khi nhìn lớp học trống tuếch. Tôi tự nghĩ:

- Lẽ nào đây là một lớp học, một trường học và tôi là một cô giáo đã được đào tạo chính qui? Tôi sẽ dạy dỗ được gì cho chúng trong tình trạng này và tôi được gì khi vào nghề theo một cung cách như vậy? Mầm chán nản bắt đầu ăn sâu vào tâm trí tôi. Ý tưởng quay trở về thành phố lớn vỏn trong tôi suốt mấy ngày đêm. Song tôi lại sợ mang tiếng là kẻ trốn chạy trách nhiệm. Tôi khổ sở vì những mắc mớ không gỡ được của mình. Từ đó, tôi không còn là một cô giáo siêng

năng, chịu khó như trước. Trong tôi, cũng có những ngày vào mùa, những buổi ngóng trông, không phải trông mong đám ruộng cấy lên xanh mà lại trông mong một ngày dứt bỏ được cái nơi nghèo khổ, buồn bã này.

Bức thư của đứa bạn thân đến vào lúc mùa cấy vừa dứt. Học trò của tôi đã lục đục trở lại lớp với gương mặt đen đúa hơn, đôi bàn tay nứt nẻ hơn. Chúng vẫn mở to những đôi mắt thơ ngây nhìn lên tấm bảng bạc màu. Nhưng tôi thì đã hết nhiệt tình. Tôi sửa soạn bỏ nghề. Đứa bạn tìm được cho tôi việc làm trong một xí nghiệp ở thành phố. Tôi thông báo với các chức trách và chờ người thay thế mình. Cuối cùng mọi việc đều ổn thỏa. Tôi chỉ còn chờ đợi ngày từ giã nơi hành nghề đầu tiên trong đời mình.

Trả lời thư bạn, tôi đi bộ đến Ủy ban xã để nhờ chuyển thư.

Buổi chiều chầm chậm xuống. Mặt trời chiếu từng sợi nắng nhạt lên cánh đồng lúa mơn mớn, lên những vườn cây, và trên những mái lá dừa im ắng.

Chiếc quai guốc tuột đinh bung ra. Tôi bối rối tìm một nhà quen để mượn thêm búa đóng đỡ. Chiếc cổng khép hờ hững. Tôi cầm guốc đi chân không, bước nhẹ và chậm đề phòng nhà có chó sủa ra bắt tử. Bỗng một giọng nói quen quen từ trong nhà cất lên:

- Đọc đi, í ... í ... không phải ... í có chấm, còn chữ tờ có cái đòn gánh nè ...

- Khó quá anh Hai ơi ...

- Khó cũng phải học chứ ... học lè lẹ, chứ không cô giáo đi rồi ai dạy mà ...

- Ê, anh này lằng nhách ... cô giáo của anh đi chứ đâu phải cô giáo của em ... Ờ mà sao cô giáo không dạy nữa hở anh Hai ...?

- Chắc tại cô xa nhà, cô buồn ... với lại chắc tại xứ mình nghèo ... cô giáo không thích ...
- Thôi, em biết rồi ... tại cô giận mấy anh trốn học đó ...
- Đừng có xạo mày ...
- Nhưng ... cô giáo đi rồi thì làm sao anh Hai? Có học nữa không, anh Hai?
- Học ai mà không thích mậy ... Thôi ... tầm rường ... học đi.

Tôi lặng người trước hiên nhà, xót xa, thương cảm, hối hận. Tôi nhìn xuống bức thư cầm trong tay. Có cái gì đó mệnh mang trải tràn trong tâm hồn tôi. Tôi không thể nào ra đi như vậy. Các em đang cần tôi, đám học trò tội nghiệp của tôi với đôi mắt ngây thơ trên hai gò má sạm màu không thể thiếu người dạy dỗ. Thành phố đâu có cần tôi. Thế tại sao tôi lại chạy trốn để đi xin xỏ nơi khác một chút công việc vô nghĩa. Tôi đã được đào tạo cho các em, và tôi phải ở lại với các em. Tôi chỉ nghĩ đơn giản như vậy cho quyết định cuối cùng. Bức thư trả lời tôi xé nát. Chân không guốc, tôi trở về nhà, ngồi vào bàn, bắt đầu soạn lại giáo án tuần lễ tới. Kể từ ngày ra trường đến nay, tôi mới có cảm nhận thực sự mình là một cô giáo.

KIM-HÀI

(Thanh Bình)

Nhan sắc và tâm hồn

BÓNG NGÀY QUA

Tôi đứng bên vòm cửa. Cơn mưa rào kéo qua thành phố như một buổi chạy loạn. Sầm sập, ra rít, ời ời, đó là những âm thanh vừa giống như trống vỗ lại vừa ồn ào như lúc tan tầm. Nước chảy xuôi trên mặt lộ hối hả xua nhau đẩy rác rưởi, bụi bặm xuống lỗ ga ở phía bên đường. Chéch đằng kia, dưới mái hiên của ngôi nhà đóng kín, một cặp vợ chồng trẻ trú mưa. Chỉ có một chiếc áo nhỏ mà người vợ được ưu tiên mặc nên anh chồng ướt như chuột lột. Anh chồng xoa xoa mái tóc ướt rồi ghé mặt vào tai vợ nói những gì không rõ, nhưng có lẽ là một chuyện vui, bởi cô vợ trẻ cười như nắc nẻ, gục đầu vào vai chồng. Họ đứng như vậy vừa mỉm cười vừa nhìn mưa trôi qua mặt đường nhựa, nổi lên hàng trăm cái bong bóng nước.

Tôi thở dài. Đã có một ngày như thế, một buổi chiều như vậy cách đây không lâu. Và tôi cũng từng đứng dưới hiên nhà người lạ, nhìn mưa rơi cùng chồng. Giờ đây tất cả như bóng qua. Trí nhớ chỉ ghi lại chút hình mờ nhạt đến nỗi, khi nhớ lại, dĩ vãng như tấm hình chết cứng lạnh lùng, vô giác. Ngày mai, chúng tôi ra toà án để hoàn tất thủ tục ly hôn. Ngày mai, chúng tôi sẽ đối xử với nhau như người xa lạ, như trong cuộc đời chưa hề có hai cái bóng chung đôi.

Tại sao như vậy?

Câu hỏi đó tồn tại trong tôi suốt những ngày cay đắng. Tôi không thể có câu trả lời. Bởi không có giải thích nào đúng cả.

Khi tôi nói với Hoàng:

- Tôi chấp nhận ly dị. Nếu tình yêu không còn thì sống chung chỉ gây khổ và là gánh nặng cho nhau thôi.

Hoàng trở mắt nhìn tôi:

- Em nói thiệt đó chứ? Tôi không đòi hỏi phải như vậy. Mình có thể thoả thuận được. Em để tôi tự do một chút, thì gia đình vẫn nguyên vẹn.

Tôi cười:

- Tự do theo nghĩa nào vậy? Chúng ta đâu có ai cầm tù ai mà anh đòi tự do. Cả hai đưa đều tự nguyện lấy nhau, tự thề thốt minh chứng cho chính trái tim của mình.

- Đó là chuyện hồi trẻ. Bây giờ lớn rồi, suy nghĩ khác đi, khoan dung hơn mới sống được chứ.

Tôi thở dài mệt nhọc:

- Mình đã trải qua nhiều lần cãi vã, nhiều buổi tranh luận để dành phần hơn thiệt. Ích gì khi hai người nói chuyện với nhau mà chẳng có chút hoà đồng. Với tôi, tình yêu là ngọn nguồn của hạnh phúc, của quá khứ, hiện tại cũng như tương lai. Còn anh, tình yêu không trường cửu mà thay đổi theo thời gian.

Hoàng cười khẩy:

- Em quá lãng mạn ,quá tiêm nhiễm loại tiểu thuyết diễm tình .Toàn bịa cả Tình yêu có chẳng chỉ dành cho người trẻ tuổi. Giả như chúng ta , tình yêu làm gì còn, chỉ có cái nghĩa vợ chồng. Tôi vẫn giữ đủ nghĩa với cô đấy thôi.

Tôi lắc đầu. Trái tim khốn khổ của tôi thoáng nhói đau. Không, đó chỉ

là chút nuối tiếc cho một thời nào rất xa, một thời mà niềm tin đã củng cố cho hành động. Còn bây giờ, tôi đã mất niềm tin thì hành động cũng chệch choạc.

- Tôi chẳng biết làm gì khác hơn. Giá như tôi có cùng ý nghĩ như anh, tình yêu là chút nghĩa với nhau thì tôi bình tâm mà chịu đựng. Còn ... khổ cho tôi, tôi vẫn còn yêu anh, yêu Hoàng của một thời nào, nên tôi không thể sống với một Hoàng như bây giờ. Anh tha lỗi cho tôi.

Một thoáng giận dữ ánh lên đôi mắt của Hoàng, anh buông người ngồi xuống ghế, miệng lẩm bẩm:

- Em điên rồi ... Tôi vẫn lo cho em đầy đủ. Em đòi hỏi gì hơn? Thiệt tôi không hiểu nổi. Ly dị ... lịch sử dòng họ tôi chưa có chuyện này.

- Một là đàn ông của họ anh đều là người tốt. Hai là đàn bà của dòng họ anh thuộc loại chịu đựng phi thường.

Hoàng giận dữ bỏ ra đi.

Tất nhiên có nhiều điều tôi không nói với anh. Các nhà tâm lý khuyên người vợ nên cởi mở, đừng ôm chặt nỗi giận hờn trong lòng. Đúng là tôi có khuyết điểm đó. Nhưng mọi chuyện đã chấm hết. Tôi khó có thể nói gì hơn. Những tháng ngày chịu đựng đã khiến tôi mỏi mòn. Tôi chán cả đến những điều tôi suy nghĩ. Tôi muốn được giải thoát và tôi phải tự cửa đứt trái tim mình.

Người nữ thẩm phán lớn tuổi nhìn tôi ái ngại. Tôi tin là bà đã đọc được trong mắt tôi nhiều hơn gấp vạn lần câu trả lời đơn giản ít ỏi ở giữa Toà án.

Sau mấy lần hoà giải không xong, bà khuyên tôi tạm chấp nhận án ly thân.

Tôi ra về, theo dòng người cuộn cuộn giữa phố đông. Cuộc sống

quen thuộc kia bỗng trở thành xa lạ. Tôi hốt hoảng khi chợt cảm thấy bơ vơ một mình. Lòng tôi không vui chút nào cảm giác nặng nề, chỉ có đầu óc bất cứ căng thẳng, lặng lẽ chùng xuống. Nỗi đau đã thành đá nằm nín lặng sâu trong đáy lòng mệnh mông của một đời người. Nước mắt tôi rưng rưng, phớt xóa nhòa đi. Tôi bước vội vào một quán nhỏ dưới gốc đa công viên.

- Bà dùng gì?

- Chanh muối.

Một giọng êm nhẹ vang lên bên tai tôi, rất quen:

- Mọi chuyện rồi sẽ qua đi.

Tôi chớp mi để nước mắt rơi một cách kín đáo trong chiếc khăn tay. Trước mắt tôi, bà thẩm phán, nguyên hình là một phụ nữ bình thường. Mái tóc điểm sương, đôi mắt bao dung như mắt những người mẹ.

Tôi gượng cười:

- Cám ơn bà .

Bà thẩm phán cười hiền.

- Cám ơn gì. Rốt cuộc tôi vẫn chưa đạt được mục đích là làm cho mọi gia đình đoàn tụ. Hãy uống nước đi. Rồi tất cả sẽ qua.

Tôi sờ tay vào thành ly đá chanh. Giá như tôi được tê cóng rồi ngủ một giấc tiềm sinh.

- Tôi muốn được như loài rêu lạnh ngủ suốt mùa đông.

Câu nói của tôi có lẽ làm bà thẩm phán ngạc nhiên. Bà nhíu mày lẳng lẳng nhìn tôi một hồi rồi bỗng dưng bà cầm tay tôi giọng nhẹ nhàng ủi an:

- Tội nghiệp con gái. Phải là một nỗi khổ tâm lớn lắm mới như vậy.

Nhưng thôi ... Con nhìn xem. Cuộc sống vẫn tươi tắn, vẫn sôi động.

Vết thương có đau cũng có ngày lành lặn.

Tôi nghe lòng dịu lại khi bà nói. Có âm hưởng của mẹ tôi trong dáng dấp và thái độ của bà. Bỗng nhiên tôi nói, như làn sóng phá bờ, tràn lan, từ đáy lòng túa ra, lai láng.

Tôi nói hết, nói hết những chịu đựng, những cố gắng, nhẩn nhục để nuôi dưỡng tình yêu, để trọng vọng nghĩa vợ chồng. Tôi thiết tha trông mong tình yêu sẽ trở lại, cuộc sống sẽ sáng trong như bầu trời sau cơn mưa. Nhưng không ngờ, đó là những cơn bão liên hồi thẳng đánh vào tôi. Cuối cùng tôi hiểu ra là tình yêu đã chết từ một phía.

Tôi thật ngốc nghếch khi cố kìm giữ một ngôi nhà đã đứt gốc, long cột. Tôi giữ lại một hình thức gia đình để làm gì khi chính cuộc sống gia đình đã dần vật tôi hằng bao đêm, đã rạch lên tim tôi hàng trăm nhát dao chí mạng. Tôi làm một nạn nhân phân thân nằm đó để giữ cho tròn hai tiếng gia đình. Không, tôi không muốn thế. Để làm gì khi một người chịu huỷ diệt để cho một gia đình tồn tại mà gia đình ấy lại không muốn nhớ con người hy sinh ấy. Như vậy có công bằng không?

Mặt tôi ràn rụa nước mắt. Lòng nhẹ đi.

-Chấp nhận sự thương hại đã là một nhục nhã. Nhưng chấp nhận sự thương hại của một người có ý đồ dùng lòng thương hại để giữ một hình thức cần cho họ, lại càng nhục nhã hơn.

Bà thẩm phán siết nhẹ tay tôi cười buồn:

- Ta hiểu con, nhưng ta có thể hỏi là con có thái quá không khi nghĩ như vậy?

Tôi ngồi im. Đã bao lần tôi cũng tự hỏi thăm mình như vậy. Mình có nhầm lẫn không, có quá bốc đồng không? Tôi thành thật giải bày:

-Một hôm, khi anh ấy đưa con đến một quán ăn khá đắt tiền, một

chuyện khó có thể có. Con cảm động dù đó là bữa ăn quá quắt, vội vàng. Lâu lắm rồi mới có bữa ăn tiệm giữa hai vợ chồng. Nhưng sau đó hai tuần con khám phá được, thì ra đó chỉ là một bữa ăn thăm dò để dự tính cho một bữa ăn đằng hoàng lịch sự mà anh ấy sẽ mời bạn gái mình đến đó. Giá như anh ấy nói thẳng mục đích của mình thì con còn có thể chịu đựng được. Đằng này, anh ấy nói như là một sự ban ơn tình yêu cho con. Và con đã phải biết ơn anh ấy cho tới lúc biết rõ mọi chuyện. Như vậy, con là cái gì trong cuộc sống đó? Tình yêu rõ ràng đã vượt mất, mà cả cái nghĩa vợ chồng đòi hỏi chút tôn trọng cuối cùng cũng không có.

- Nhưng nếu chỉ ngần đó?

- Không, là một giọt tràn. Không lẽ con ngồi kể lể với bà suốt. Hàng trăm, hàng ngàn những đối xử như vậy. Không ồn ào, không dữ dội, nhưng cửa đứt cả hồn con. Con còn chờ đợi được gì ở anh ấy? Chỉ có lòng thương hại mà đánh đổi cả cuộc đời mình hay sao, hờ bà?

Bà thăm phán lắc đầu:

- Đừng dần vật quá như vậy.

Tôi đứng lên lau khô nước mắt.

- Không, hết rồi. Trái tim con đã đứt lìa khi cái tổ ấm mà con chăm bẵm vỡ nát. Người không còn trái tim thì không còn đau khổ. Mọi chuyện đã qua. Hạnh phúc chỉ còn là cái bóng rất xa. Có thể con sẽ quên nó. Con cầu mong sẽ quên được những hình bóng đã qua.

Bà thăm phán bỗng đổi giọng đanh thép. Cặp mắt hiền từ trở nên nghiêm nghị. Bà nói:

- Cuộc sống nào cũng gặp khó khăn và đau khổ. Nhưng chẳng phải nỗi khổ của con là duy nhất và nhiều nhất. Áy vậy mà giò sống vẫn chảy liên tục, sinh động và đẹp đẽ. Bác hy vọng con sẽ tìm được

hạnh phúc. Đừng quá tuyệt vọng. Ý tưởng của con chưa chắc là đúng hẳn. Cứ nhìn và suy nghĩ. Thời gian sẽ cho con cơ hội. Trái tim của con quá mong manh nên dễ bị đau đớn. Hãy để cho nó sống và cứng cáp. Phá vỡ rất dễ nhưng xây dựng thì rất khó và đòi hỏi nhiều hy sinh.

Tôi bước ra khỏi quán. Một cơn mưa đổ xuống đầy bong bóng nước. Tôi muốn vớt một chiếc, nhưng biết là nó sẽ vỡ ngay trong tay tôi. Ôi hạnh phúc mong manh, tình yêu mong manh. Tôi bước ra ngoài mưa, đạp trên ngàn chiếc bong bóng. Hình như có một cặp tình nhân đang trú mưa, lạ lùng nhìn theo tôi.

KIM HÀI.

Nhan sắc và tâm hồn

ĐIỀU KHÔNG THỂ NÓI

Chị bước ra khỏi Thẩm Mỹ Viện. Nắng chiều hây hây. Chị thong thả băng ngang qua một rạp chiếu bóng. Vài ánh nhìn lướt qua chị đầy vẻ ngạc nhiên thán phục. Mặt chị bừng đỏ. Mặc dù chị không còn tính e thẹn của một cô gái dậy thì, nhưng cảm giác được nhìn ngắm khen tặng làm chị sung sướng bừng bừng, máu dồn lên mặt. Thật không bỏ công chị chịu đựng bao đau đớn, lo sợ và “biệt giam” cả tháng trời. Giờ đây, chị biết mình đã thành công. Các nhát dao mổ đã mờ dấu, chất silicon làm má chị căng ra, mịn màng. Đôi mắt trở lại

trong sáng, xênh xếch khoẻ nhìn trẻ trung .

Tuy không khát, nhưng chị cũng vào quán nước và kêu một lon nước ngọt. Chị có thể tự khao mình và cũng để kéo dài thời gian dạo qua dãy phố. Rồi đây, chút nữa, khi bước chân vào nhà, chị sẽ làm cho Thuận, chồng chị mặc sức ngạc nhiên. Anh sẽ thắc mắc, sẽ đặt ra bao nhiêu câu hỏi. Nhưng chị làm chuyện này tất cả cũng vì tình yêu của chị và của anh. Lấy nhau đã hơn 10 năm, cái thuở ban đầu ấy cũng tình tứ, dịu ngọt như bao cặp tình nhân khác. Chị không đẹp nhưng cân đối và có duyên. Chị chưa bao giờ nghi ngờ tình yêu của chồng cho đến một hôm Đây là thời kỳ chị mang thai đứa con gái đầu lòng, cái thai con so vật chị đêm ngày. Ba tháng trời liên tiếp, chị không ăn nổi một muỗng cơm . Thấy cái gì cũng nhờn nhợn, ngửi mùi gì cũng nôn ọe. Nôn mửa, chóng mặt là chuyện cơm bữa. Da mặt chị nám lại, người vàng ệch, xanh tái. Bụng căng làm mất dáng vẻ cân đối. Tưởng đi lẻ mề, Mỗi sáng soi gương chải tóc, chị thấy mình xấu, thật xấu. Má chị cười bảo, ba tháng đầu ai cũng bị hành cho xanh xao, vàng vọt. Nhưng đến tháng năm, tháng sáu, mới bắt đầu đỏ da, thấm thịt như xưa. Con đừng lo. Để rồi, gái một con trông tròn con mắt mà.

Song đây là đôi mắt người mẹ. Còn chồng chị. Mỗi khi ngồi ăn cơm với nhau, chị lại len lén nhìn chồng, xem anh có phê bình gì không. Thỉnh thoảng, chị vờ than thở : em xấu quá. Thì anh lập đi lập lại. Tại em không ăn được cơm. Ráng ăn cho khoẻ. Tháng thứ ba là tháng chị bị hành nhiều nhất. Chị mệt đến độ không buồn trang điểm, thay đổi áo sống.

Một buổi sáng, khi đang đứng trước gương trong phòng tắm đánh răng, chị bắt gặp ánh mắt anh nhìn chị. Ôi, chị không biết phải diễn tả

như thế nào. Hình như đó là ánh nhìn của một kẻ lạ hoặc giả của một kẻ thất vọng trước món đồ chơi không ăn ý. Anh nhìn sau lưng chị dăm dăm rồi quay đi. Chị rùng mình rửa lại gương mặt húp híp, cố ngăn đợt sóng không tên cứ dâng lên ngực. Chị nôn oẹ rồi ngất đi ở cửa phòng. Khi chị thức dậy, anh ngồi bên chị lo lắng. Đôi mắt sau gương kia không còn nữa. Anh vẫn là anh ấy, nhưng trong lòng chị có một điều gì đó không rõ rệt, cứ lẩn quất và thì thầm nhắc nhở.

Những ngày mang thai còn lại, chị tránh đứng trực diện với anh, tránh đối mặt anh vào buổi sáng, và chị hoàn toàn không dám khoả thân thay quần áo trong phòng ngủ của hai vợ chồng. Anh có lần đùa bảo : anh biết rồi, còn dẫu gì nữa. Nhưng chị vẫn cười gượng gạo trong một nỗi nhức nhối đâu đó ở tận đáy tâm hồn.

Mãi đến khi sinh xong, người chị trở lại nét cân đối ban đầu. Da chị trắng ra, hồng hào. Chị biết mình đang là gái con so. Thỉnh thoảng, chị bắt gặp đôi mắt chồng ngắm mình thích thú, nhưng sao chị không còn sung sướng như trước nữa. Trong chị, vẫn là nỗi canh cánh, thấp thỏm không yên. Chị không thể tránh nổi ý nghĩ rằng, một mai, nếu chị đau yếu, xấu đi, hắt ánh mắt hôm nào sẽ tái hiện. Và nếu nó không biến mất mà tái hiện thường xuyên thì chị liệu có sống nổi không ? Chị đã biết anh từ hôm đó.

Trong một dịp, ngồi xem phim tình cảm với anh. Chị đã nghe lời bình phẩm của chồng dành cho nhân vật chính : bỏ nhau cũng phải bởi vì đâu ai có thể sống chung với người bị tâm thần.

Câu nói làm chị đau đớn và lặng lẽ suốt một tuần lễ. Lý lẽ của anh không sai, nhưng sao chị lại càng lo sợ cho mình. Đôi lúc, chị tự nhủ : quả là mình khe khắt hoặc mặc cảm quá đáng. Mình bị bệnh rồi.

Phải tự tin mà sống chứ.

Thời gian qua. Vào một ngày cuối năm, khi nhẩm tính tuổi mình, chị thẩn thốt thấy qua gương những sợi tóc bạc xuyên màu tóc. “Nước thời gian gội tóc trắng phau phau”. Chị rùng mình đưa tay vuốt làn da đã chùng. Đạo này, công danh của anh khá hơn. Anh có nhiều dịp tiệc tùng, di chuyển xa nhà. Quanh anh, những cô gái trẻ, một thế hệ mới vây quanh, đẹp đẽ, hương sắc không dấu diếm. Chị quay quắt sợ cái ngày nhan sắc chị phơi bày trước sự so sánh của anh. Chị chưa bao giờ nghĩ rằng một tình yêu đích thực giữa hai trái tim dễ bị cái bề ngoài tàn phá. Con cái, công việc, bận rộn, chị và anh ít có dịp sánh đôi nhau và hình như cả hai chẳng buồn tạo ra những dịp đó. Trong thâm tâm, chị thèm muốn biết bao được hạnh phúc tay trong tay cùng anh đi dạo trên những con đường như những ngày xa xưa. Sự lo âu trở thành nỗi ám ảnh. Sợ mất anh, chị khao khát được trả lại tuổi trẻ. Chị là một người vợ tốt. Anh cũng là người chồng tốt. Nhưng anh có một điểm yếu là thích đẹp, chị không đẹp và tuổi trẻ thì đã qua rồi. Chị không biết nếu chị già nua, da nhăn, má hóp thì tình yêu mà chị mong muốn có bền vững hay không? Cứ sống với tâm trạng đó, nên chị, cuối cùng, không cản được mình bước vào một thẩm mỹ viện trong dịp anh đi công tác xa. Và hôm nay, mọi thứ đã hoàn tất kịp lúc. Chị ngồi đây, lặng lẽ tận hưởng những kết quả.

Đèn đường thấp sáng. Ly nước cạn tro ra những viên đá trong suốt lụn vụn. Chị quyết định đứng dậy trả tiền.

-Cô cho anh 5 ngàn.

Chị liếc nhìn thật nhanh người thu tiền. Một thanh niên khoảng 30 tuổi. Khó khăn lắm chị mới gạt được ý tưởng rằng mình vẫn trẻ như xưa. Song, lòng chị hân hoan. Chị ngoắc một chiếc xích lô.

Lúc chị bước vào nhà, anh đang soạn những món đồ linh kính trong chiếc túi hành trang. Anh ngước lên. Gương mặt anh chợt biến đổi, ngẩn người ngạc nhiên, một chút thắc mắc rồi bật cười:

- Em có cái gì khác, thật lạ. Trông như một người lạ nhưng lại rất quen.

Chị cười sà xuống bên anh. Chị lập lại cử chỉ thân mật ngày xưa. Một ngón tay coi coi mái tóc rơi trên trán chồng.

- Anh mới về, chắc là thấy tờ giấy em dán trước cửa phải không?

Con qua ngoại chơi. Em đi công chuyện.

Anh không nghe chị nói vì mãi nhìn chị bằng đôi mắt lạ lẫm, rồi anh mỉm cười.

- Chắc chắn là em đã thay đổi một cái gì đó trên gương mặt của mình.

Chị cũng mỉm cười:

- Nhưng anh thấy thế nào?

- Tất nhiên đẹp hơn trước nhiều. Trông em không giống như bà sồn sồn mệt mỏi nữa. Em trẻ ra thực sự, đường nét như mập mập hơn. Khác trước thật.

Nửa đêm về sáng, chị thức dậy lúc anh còn say ngủ. Họ đã qua một đêm thật mặn nồng. Chị bước vào phòng tắm, đến bên vòi nước, nhìn vào bóng mình trong gương. Không hiểu vì sao chị có cảm giác như mình đang đối diện với một người nào khác. Chị lắc đầu cố vực mặt vào trong nước lạnh để tránh đi những ý nghĩ đang thành hình. Chị cố tạo ra tiếng động ồn ào và nhanh chóng trở lại giường ôm chặt lấy anh. Anh đang say ngủ. Chị nhắm mắt rồi lại mở mắt nhưng vẫn ý thức được rằng nỗi sung sướng tự tin từ chiều qua đang rã dần, vụn vụn trong đêm. Có cái gì bắt chị suy nghĩ, tự hiểu rằng,

những xảy ra vừa qua không phải là thật sự. Tình yêu mà chị muốn, thứ tình yêu có nỗi mê đắm, cháy bỏng và sôi nổi kia lại được thấp lên bởi nhan sắc giả tạo chứ không phải chị, không phải bản thân chị. Gương mặt đó là của chị, nhưng nhất thiết không phải là đường nét thời thanh xuân của chị. Nói rõ ra, bản thân chị đâu đủ sức để nuôi giữ tình yêu. Và như vậy, những mát mát mà chị linh cảm qua thời gian đang được hiện tại làm rõ.

Nhưng những ngày tới, vẫn là chị với gương mặt sửa sang tô vẽ. Rồi chị sẽ được sánh vai chồng đạo phố. Chị sẽ được âu yếm hơn, hạnh phúc hơn. Song nỗi buồn ảm dẫu kia vẫn lưu giữ sâu trong tâm hồn chị. Chị sẽ không bao giờ nói ra điều đó cho bất cứ ai. Chị không thể sống khác đi những gì đang diễn biến trong cuộc đời chị. Nhưng chị tự biết rằng chị đã bị tổn thương bởi chính nhát đâm của mình. Bây giờ thì chị chờ đợi. Chờ đợi ngày chất silicon không còn tác dụng. Chị biết lúc ấy mình như thế nào. Nhưng xá gì khi nỗi đau đã định hình rồi. Anh vẫn thường cho rằng chị đòi hỏi toàn những điều kiện không tưởng. Đôi khi chị cũng thấy anh nói đúng. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu cuộc sống này chỉ là sự kết hợp nhất thời. Bỗng dưng chị thấy mình cô đơn hơn bao giờ hết.

KIM HÀI

Nhan sắc và tâm hồn

NHƯ GIẤC MƠ QUA

Huyền giữ chặt nếp váy lo lắng nhìn trời. Cơn mưa rào cuối thu đang vật vã bời bời trên những ngọn cây cao. Mặt lộ tràn ngập nước mưa sâu cỡ chừng nửa bánh xe. Không một chiếc Honda nào dám vượt qua con sông cạn bất đắc dĩ này, kể cả những chiếc Honda ôm đang cần khách.

Chuông đồng hồ gõ 6 tiếng nhạt khoan. Một chiếc xích lô chạy qua, lạnh lùng vượt đi trước cái vẫy tay của Huyền.

- Lại nghe chửi đến sưng lỗ tai.

Huyền lẩm bẩm một mình, cố dùng hơi đẩy mạnh sự lo âu, căng thẳng ra khỏi lồng ngực. Huyền mới kiếm được việc làm nửa tháng nay sau một năm vất vả vác đơn hết công sở này đến công sở nọ. Tốt nghiệp lớp 12, thi rớt đại học, bố bị tai nạn chết, mẹ buôn bán lặt vặt không đủ nuôi đàn con 4 đứa. Huyền đành bỏ học kiếm tiền nuôi gia đình. Những ngày đầu còn tin tưởng háo hức, Huyền mong kiếm được một chân thư ký cho một công ty hay một cơ sở, xí nghiệp nào đó. Đi mòn guốc, chạm phải những lời từ chối liên miên, Huyền thất vọng chỉ còn ước ao sao kiếm được một chân bán hàng hoặc bảo mẫu nhà trẻ. Nhưng cuối cùng, vẫn chẳng có được một lời hứa hẹn chắc chắn nào. Cảnh nhà ngày càng cùng quẫn đến nỗi khi Huyền

nhận lời làm cho một tiệm cà phê video, mẹ Huyền nuốt nước mắt làm thinh. Được nửa năm, ông chủ tiệm cà phê đi Mỹ theo diện đoàn tụ gia đình, sang cửa tiệm cho một người khác. Quán cà phê biến thành quán karaoke. Bà chủ tiệm đề nghị Huyền ở lại làm cho họ, nhưng Huyền từ chối ngay:

- Dạ, cháu không quen với cách bán hàng này, nhất là cháu không có năng khiếu hát hò.

Bà chủ tiệm giảng giải:

- Máy em đâu cần biết hát, chỉ cần trẻ, tươi cười. Mình ngồi phục vụ họ thôi. Tỉ như họ bảo thay băng thì mình thay băng, kêu mua thuốc thì mình mua thuốc, mua nước. Khi họ không biết bài hát đó, mình hát cho họ nghe, hoặc hát theo bè với họ. Dễ mà lịch sự hơn bia ôm. Chị làm ăn đàng hoàng .

Huyền vẫn lắc đầu. Nhưng thêm một năm mòn chân xin việc, Huyền nản lòng. Tại sao những kẻ muốn lao động chân chính, muốn đổ mồ hôi để đổi lấy bát cơm thì không có được việc làm, không đủ cơm ăn, áo mặc? Còn những kẻ sa đoạ, ăn chơi, sống trên lưng người khác thì dư thừa tiền bạc để nghĩ ra đủ thứ trò.

Nỗi cay đắng, căm phẫn của Huyền không biến đổi được tình hình. Để cuối cùng, Huyền theo một đứa bạn chấp nhận làm cho một cửa hàng karaoke.

Nửa tháng trời làm việc cực nhọc, ăn mặc như những nàng công chúa phương tây, đẩy đưa khách để họ bằng lòng, cho hoa hồng hậu hĩnh. Huyền cay đắng thấy mình càng ngày càng trở nên quen dần với lối làm việc mới, điều mà trước đây, Huyền nghĩ rằng đến chết cũng không thể nào quen được. Mẹ vẫn im lặng buồn buồn. Sức bà cạn kiệt, không làm được gì giúp con, chỉ lo lằng theo dõi từng hành

vi cử động của con khi Huyền về tới nhà. Bà muốn biết rằng Huyền, đứa con gái tội nghiệp của bà vẫn còn nguyên vẹn. Nhưng đứa em gái của Huyền có vẻ nghi ngờ và đe chị:

- Chị chỉ đón khách vào hát karaoke chứ không làm gì khác nữa chứ?
- Thì công việc chỉ có vậy thôi.
- Em nghe nói còn có karaoke ôm nữa. Chị hãy coi chừng. Nếu người quen bắt gặp thì ê mặt.
- Làm gì có ôm iết ở đây. Chị chẳng làm gì xấu, chỉ muốn đủ tiền nuôi các em ăn học thôi.

Huyền đã nói dối em. Nhưng biết làm sao được. Nàng không thể đẩy họ đi, vì mọi người khách đều là một phần trong số lương của Huyền. Nàng căm ghét và khinh bỉ họ. Những kẻ đốt tiền cho những thú vui hạ cấp. Họ không coi trọng nhân phẩm người phụ nữ, không nghĩ đến những đứa con gái của họ bằng tuổi Huyền, không để ý tới mái tóc điểm bạc khả kính của họ. Vì vậy, chính họ đã tự dìm nhân phẩm của họ xuống tận đất đen. Huyền coi khinh họ.

- Mưa to quá, cả đêm nay chưa chắc nước rút hết.

Tiếng người nam nói băng quơ bên cạnh làm Huyền giật mình thoát khỏi giòng suy nghĩ. Một thanh niên quần áo công nhân đang đứng bên thềm. Chiếc xe gắn máy cũ mèm ở sát cạnh. Thấy Huyền nhìn sang, người thanh niên mỉm cười lặp lại:

- Mưa to quá ,đường ngập lụt kiểu này có tạnh mưa cũng chưa đi được.

Đồng cảm với nỗi lo lắng bị trễ giờ làm việc, Huyền gật đầu:

- Tôi cũng nghĩ vậy. Mưa mãi chẳng thấy ngớt. Chán quá.

Anh thanh niên chỉ những lỗ ga nghẹt đầy rác ở gần đó nói, giọng

bực tức:

- Tất cả do một phần hệ thống cống thoát nước dở quá, lại thêm dân chúng không biết giữ vệ sinh, đổ rác bừa bãi, cống nghẹt nước không có đường thoát ...

Huyền thấy có lý:

- Đường nhiều ổ gà, đào lên lấp xuống làm hư đường. Với lại đến cả trăm năm rồi mà con đường này vẫn chưa được tu bổ, trong khi nhà dân đổ nền, lán cống, bảo sao không ngập lụt được.

Câu chuyện xoay dần từ đường xá, cầu cống đến tình trạng xã hội, rồi xoay sang đề tài phim ảnh, tiểu thuyết. Nội dung không sâu nhưng cả hai có thể nói với nhau, tạo nên bầu không khí giao lưu ấm áp, làm quên mất cơn mưa đang dai dẳng ngoài trời.

Khi câu chuyện bắt đầu xoay quanh đến tình trạng cá nhân thì cơn mưa dịu bớt. Nước vẫn cuồn cuộn trên đường, nhưng xe cộ đã bắt đầu qua lại

- Nói chuyện này giờ mà tôi quên tự giới thiệu. Tôi là Nam, công nhân nhà máy Ba son. Thợ cơ khí. Còn cô, chắc cô đi sinh nhật bạn phải không nên mới ăn mặc đẹp như vậy. Giờ thì lỡ tiệc rồi. Cả tôi cũng trễ ca, hẳn bị giữa lăm đây.

Huyền lúng túng:

- Dạ ... tôi là Huyền ... dạ ... chết, trễ rồi, tôi phải về.

Nam mau mắn:

- Để tôi đưa cô về nhà, xe này ngó bụi vậy chớ khoẻ lắm. Lau bugi khô, mỗi tí xăng là chạy liền. Nhưng chờ khoảng 10 phút để nước rút xuống một chút cho chắc ăn.

Hơn lúc nào hết Huyền mong có một chiếc xích lô ngang qua. Nhưng không thấy. Trong lúc đó, Nam loay hoay lau chùi xe, mỗi xăng, đạp

thử. Tiếng xe nổ giòn, mùi khói xe hăng hắc. Nam tắt máy, chùi tay, vui vẻ nói:

- Vậy là xong, cô chờ chút tôi đưa cô về. Quen nhau, coi như bạn, cô đừng ngại. Nói thiệt với cô, làm ở Ba son riết tôi chẳng có bạn gái, chung quanh toàn con trai không à. Có được một người bạn gái để nói chuyện thật là quý. Tôi là công nhân nên không văn vẻ màu mè, cô thông cảm. Cô có muốn làm bạn với tôi không?

Mắt Nam sáng lên ánh chân thực. Người thanh niên này bộc trực và mau mắn. Huyền nghĩ như vậy và tự nhiên lòng cũng dịu đi. Một niềm vui trong sáng, lạ lẫm, tràn ngập lòng Huyền, nàng nhìn Nam nhẹ nhè gật đầu:

Nam cười phô hàm răng trắng khỏe. Đôi tay to bè đưa ra:

- Bắt tay cô làm quen. Mình là bạn.

Bàn tay bắt chặt chẽ, áp áp dù thô nhám. Huyền chợt có cảm giác như đây là bạn học cũ rất thân từ lâu rồi.

Nam nhanh nhẹn dắt xe và đạp số. Tiếng xe nổ dòn. Huyền ngồi lên yên xe và lắng nghe cảm giác lần đầu tiên trong đời ngồi trên yên sau của xe một người bạn khác phái.

- Nhà Huyền ở đường nào?

Câu nói của Nam đánh thức Huyền ra khỏi cơn mộng. Đến đâu?

Đêm nay, cũng như mọi ngày, Huyền có một địa chỉ, nhưng làm sao Huyền có thể đọc tên cái địa chỉ đó.

Tiếng Nam giục giã, và Huyền nghe giọng mình khản đặc khi nói số nhà, tên đường với ba, năm cái suýt. Con đường ở đâu đó khá gần.

- A, đây rồi.

Huyền kéo nhẹ áo Nam.

- Để Huyền xuống đây, Nam đi làm đi, bữa nào rảnh, Huyền sẽ đến

chỗ Nam làm liên hệ.

Nam cười:

- Nam cũng đang vội. Thôi Huyền về, nhớ liên hệ, gọi theo số điện thoại Ba son, hỏi Nam cơ khí ai cũng biết. Ngày chẵn mình làm ca đêm.

Khi Nam vọt xe đi, Huyền rời rã không còn muốn đến chỗ làm. Một sự chán nản bỗng chiếm ngự cả tâm hồn lẫn thể xác, Huyền ngoắc một chiếc xích lô. Trên xe, Huyền ngồi im cố nhớ lại buổi gặp mặt bất ngờ vừa qua. Buổi gặp gỡ đối với Huyền như một giấc mơ, một giấc mơ đã có trong trí tưởng của Huyền từ thời nào rất xa, thưở học trò mộng mơ, lãng mạn.

Giờ đây, Huyền biết là mình chẳng thể có đủ can đảm để nói rõ về mình cho Nam biết. Và như vậy, tình bạn mơ ước đó vẫn chưa thể có được. Đến khi nào đối mặt nhau mà không còn mặc cảm lo âu? Huyền không biết, Huyền ngả người ra nệm xe ép hai bàn tay vào má. Lòng bàn tay nóng rần như còn vương hơi ấm của cái bắt tay từ già. Huyền đã tiếp xúc rất nhiều bàn tay nhặt nhẻo, tham lam, ti tiện khi làm việc, mỗi lần như vậy, Huyền muốn nhúng cả đôi tay vào thuốc tẩy để rửa nó. Còn giờ đây, Huyền ước mong sao cảm giác vững vàng, nồng ấm của đôi bàn tay Nam thô nhám sẽ mãi mãi không phai. Mọi chuyện cứ như một giấc mơ tuyệt vời mà Huyền hằng ao ước ,cầu xin trong suốt những tháng năm thiếu nữ .Chỉ có điều khác với giấc mơ là Huyền đã chạm được vào bàn tay mơ ước đó và chút hơi ấm sót lại này lạ lùng thay đang nhen nhóm trong Huyền niềm hy vọng và sức mạnh để củng cố lại lực xoáy của cuộc sống khó khăn này .

Chiếc xe xích lô đưa Huyền ngược về với phố đèn màu .Nhưng

Huyền không lưu ý và cũng không sợ hãi nữa ,bởi Huyền đang lờ mờ hiểu ra mình sẽ phải mất gì và được gì khi tự thực hiện cho bằng được ước mơ đẹp đẽ nhất của mình.

KIM – HÀI.

Nhan sắc và tâm hồn

TRẦM CẢM

Trời im gió, nhưng Thảo vẫn nghe chút lạnh len vào lòng. Biển vắng. Những ngày như hôm nay, ít ai muốn ra bãi. Vả lại, mọi người còn đang say mê trên các hàng phố lấp lánh hoa đèn. Họ phải mua sắm cho con cái, người thân, những món quà tặng để mừng giáng sinh. Chẳng ai nghĩ đến việc vui chơi riêng ở bãi biển để nhìn sóng động và gió tung cát lạnh lùng.

Bước ra khỏi sân khách sạn, Thảo men theo con đường rải sỏi ,xuống biển. Những âm thanh mạnh mẽ phát ra từ một xe bán kẹo kéo thê thiết bài hát buồn cũ. Thảo ngồi xuống một ghế đá ướt lạnh .Ngoài khơi, không một bóng thuyền. Biển bao la mà quanh quẽ quá. Không cả một cánh chim trời. Hình như những gì ra đến biển đều biến tăm và chẳng bao giờ trở lại. Thảo mỉm cười cay đắng.Đời người cũng là một biển rộng mênh mông. Những kỷ niệm, những hình bóng thoáng qua rồi mất hút. Hạnh phúc, tình yêu, cuộc sống, cũng chìm khuất tận đáy sâu. Còn lại chẳng chỉ những cơn sóng

muộn phiền đến bạc đầu.

Có bước chân ai đó đằng sau. Hẳn là một công nhân khách sạn đang rồi rảnh. Thảo hỏi mà không quay lại:

- Năm nào biển cũng vắng vẻ như vậy sao?

- Biển bao giờ cũng vậy. Cái gì trên biển cũng mang về cô đơn hết, kể cả cô và tôi ... tất cả ...

Thảo giật mình quay lại. Một người đàn ông áo sơ mi, quần tây đen, tay giấu trong túi, dáng xa xăm. Ông ta nói như chẳng phải nói với Thảo mà là nói với biển, với chính mình. Đôi mắt ông cũng không nhìn vào Thảo nữa.

Vừa ngạc nhiên, vừa bực bội vì có người phá rối. Thảo đứng dậy, định bỏ đi. Nhưng người đàn ông chợt mỉm cười ngăn cô lại:

- Tại sao cô lại đi? Chỗ này ngắm biển rất tốt. Tôi không muốn làm phiền cô, nhưng vì cô đã hỏi.

Thảo định nói là cô không hỏi ông ta. Nhưng chợt hiểu sự vô lý của mình, cô đành gật đầu chào:

- Tôi không biết hôm nay biển có khách.

Đốt một điếu thuốc. Người đàn ông mỉm cười im lặng. Thảo chú ý đến nụ cười của ông ta, nụ cười đến lạ lùng. Nó làm cho gương mặt người đàn ông trẻ ra pha chút gì da diết đến nao lòng.

- Xin phép cho tôi ngồi một chút.

Ông làm như cả dãy ghế này là của riêng Thảo, nhưng cô vẫn gật đầu thay cho lời mời.

- Tại sao cô đi chơi biển vào mùa này?

Thảo lúng túng. Tại sao? Rất nhiều điều. Để nói ra cần cả một ngày dài, cần rút ruột kể lể tâm sự, mà Thảo thì chẳng quen biết gì người đàn ông này. Cô nhè nhẹ lắc đầu.

- Có cần thiết phải lý giải?
- Đôi lúc. Vì không quen biết thì dễ tâm sự hơn. Nhưng có lẽ nếu tôi là một phụ nữ thì hợp cho cô hơn. Cô nhìn đi, biển mênh mông vô tận. Nhìn biển để suy gẫm về nó cũng có thể bớt đi những ray rức mà cuộc sống chật hẹp ở ngoài đời đem lại cho mình.

Thảo buột miệng:

- Tôi thì trái lại. Càng nhìn tôi càng ray rức hơn vì không hiểu biển che dấu những gì, muốn bày tỏ những gì. Tiếng sóng rì rào ve vuốt đó, nhưng cũng có thể cuồng nộ, lạnh lẽo. Tôi thì muốn hiểu hết thật rạch ròi.

Người đàn ông đốt thêm điếu thuốc. Tàn lửa bay tung toé. Thảo nghiêng đầu tránh và chợt nhận biết gió đang lên.

- Cô đã cảm quá. Cô cứ như là một phụ nữ của thế kỷ trước. Hay nói khác hơn, cô là kẻ cuối cùng còn sót lại, đứng bơ vơ giữa đám người thực dụng, mau quên.

Thảo rùng mình, liếc nhìn người đàn ông. Ông ta là ai mà sao biết hết ý nghĩ của mình, soi rọi những góc ngách tối tăm u uẩn của tâm hồn mình? Thảo sợ. Giá như Thảo có thể lạnh lùng đứng dậy và lạnh nhạt chào từ giã. Nhưng không, có điều gì đó níu kéo Thảo lại. Hay là nói chuyện với kẻ hiểu mình là một điều Thảo mong ước. Thảo không biết nữa. Và nàng lạ lùng khi nghe tiếng nói của mình nhỏ ướn, trơn tuột:

- Mỗi tình đầu của tôi là một thủy thủ.
- Đã xa nhau rồi vì lỗi của cô.
- Sao ông lại nói như vậy?

Thảo giận dữ, quay ngoắt lại. Người đàn ông cười hiền lành:

- Chỉ khi nào lỗi về mình thì nỗi nhớ mới dai dẳng như vậy.

Thảo lắc đầu:

- Ông làm rồi. Không phải tôi. Tôi là một người con gái ở thế giới khác, nên anh ấy không hiểu tôi. Anh ấy làm những điều mà anh ấy cho là bình thường, không tổn thương ai. Nhưng tôi không chịu được. Tôi nào có lỗi gì. Tôi chỉ đòi hỏi một tình yêu đích thực. Khi người ta yêu đích thực, người ta không bao giờ làm được những điều như anh ấy đã làm. Không thể làm được. vậy mà anh ấy đã làm. Thế là tôi cắt đứt.

Người đàn ông nhếch môi ngạc nhiên:

- Vậy tại sao cô lại nhớ về chuyện đó và buồn phiền?

Thảo cười đau đớn:

- Tôi đã tìm, tôi ngỡ mình đã gặp. Nhưng cho đến hôm nay hình như không phải vậy. Lần này mọi việc đã muộn màng. Lòng tôi thấm đau từng ngày từng ngày. Tôi không nói được với ai, không ai hiểu tôi. Tôi cố đè nén tình cảm của mình, và tôi đã làm được việc đó, nhưng đồng thời tôi ý thức được tôi đang chết dần chết dần.

Người đàn ông cứng người trên chiếc ghế. Ông ta như hiểu hết mọi điều. Nụ cười trên môi rụng tắt và ông nhìn Thảo buồn bã:

- Tôi biết nói gì với cô. Đúng là cô đang chết dần. Mà lạ Chúa, tại sao tôi, một người không quen biết, không thân thuộc lại biết và hiểu rõ những điều cô nói đến dường ấy. Tôi như thấy được nỗi đau của cô hằng giây, hằng phút, từng đêm, từng ngày, từng nỗi vui, từng hạnh phúc, từng buồn bã. Sao tôi biết rõ đến như vậy? Chúa ơi.

Những giọt nước mắt ứa tràn trên mi Thảo. Nàng hồi tưởng lại. Thảo đã có đủ, gia đình, hạnh phúc, con cái. Nhưng nỗi bất an không thể rời bỏ Thảo. Thảo biết mình không tham lam mà đang đòi hỏi một tấm chân tình.

- Ông có biết. Nếu có được một chút chân tình, tôi có thể làm hết mọi chuyện, hy sinh tất cả, mà rất hạnh phúc, sung sướng. Nhưng cuộc đời phức tạp quá.

Giọng người đàn ông dịu lại:

- Mọi sự đều tương đối. Hãy cố an ủi như vậy. Tất nhiên mỗi người đều tìm về mức tuyệt đối của riêng mình. Nhưng mức độ mỗi người mỗi khác. Cô hãy bình tâm.

Thảo phát tay chỉ ra biển:

- Thì tôi đang đi tìm sự bình yên cho mình đây. Nếu tôi chấp nhận hiện tại. Tôi tự hỏi. Sao ở quá khứ, mình lại từ bỏ? Như vậy, tôi đã có trong tôi một tình yêu tuyệt đối chưa? Và nếu tôi không tha thứ cho hiện tại, thì về phía tôi đã yêu tuyệt đối chưa? Biển đang chỉ cho tôi lắng lòng mình. Phải cô đơn, phải một mình giữa hoang sơ để nhìn lại mình. Đó là lý do tại sao tôi ra đây, lúc này .

Người đàn ông bắt đầu nụ cười rất trẻ của mình:

- Rất tốt. Tôi mong cô vượt qua được chính mình.

-Tôi luôn luôn muốn vượt qua vì tôi còn muốn sống. Chỉ duy nhất một điều là tôi không triệt tiêu được những ray rức trong lòng mình. Tôi đang tìm cách. Tôi hy vọng một ngày nào đó tôi có can đảm tự vươn lên.

Biển sẫm màu. Ngôi sao hôm lấp lánh sau làn mây xám mỏng, chung quanh nó lộ chút trời xanh. Tiếng nhạc đâu đó vọng lại :

“ – Hoàng hôn, nắng trôi trên biển xanh. Người đi gót chân in cồn cát trắng. Lặng nghe những âm thanh mơ hồ, ngàn con sóng xô ven bờ, tưởng hồn là mây theo gió về...Bóng ai qua rồi mờ dần ...”

Người đàn ông đứng dậy nhẹ nhàng ra dấu chào từ giả:

- Rất tiếc tôi phải đi. Tôi cũng là một thủy thủ, nghĩ phép vì chuyện

nhà. Ngày mai tôi phải lên đường. Xin chào cô. Đừng để mình bị dằn vặt mãi, không tốt cho cô đâu, mà cũng chẳng giúp cô thay đổi được hoàn cảnh tốt hơn. Hãy cố tìm cho mình một khoảng trống độc lập tự chủ. Xong tôi vẫn mong muốn cô cứ giữ nguyên vẹn tâm hồn mình như vậy, người phụ nữ của thế kỷ 18.

Người đàn ông khuất nhanh giữa đám rừng dương cũng đột ngột như khi ông ta đến. Thảo nhắm mắt và chột thảo thốt kêu lên:

- Ông đâu rồi?

Biển mênh mông, tĩnh lặng. Chợt Thảo có cảm giác như vừa mất đi người bạn tri âm quý giá nhất của mình. Gục đầu vào lòng tay, Thảo đếm những tiếng nấc. Và đến bây giờ, Thảo mới nhận ra được thực sự ý nghĩa của hai chữ cô đơn.

Nhan sắc và tâm hồn

TÔI ƠI ĐỪNG TUYỆT VỌNG *

Thảo Hiền ghé qua thăm tôi. Giọng nó nhẹ như không:

- Hôm qua tao thấy Nhật đi chơi với Midori

- Midori ...

Tôi thần thờ nhắc lại. Đây là lần thứ bảy, tôi nghe câu nói này ở 7 lần khác nhau, 7 thời gian khác nhau, từ 7 người khác nhau. Trái tim tôi như bị vụn vẹo co buốt. Tôi cố không để ý đến, nhưng giọng nhỏ Thảo Hiền vẫn đều đều rót vào tai tôi và tôi không thể không lắng

nghe:

- Tao gặp họ đi ăn kem Ý. Quán có máy lạnh, thật sang và cũng thật là tình tứ, ấm cúng.

Không nên khóc. Không được rớm nước mắt hoặc chớp mi trong lúc này. Phải tin rằng đó chỉ là tình bạn, loại tình bạn quốc tế, pha chút tình thầy trò vì Midori là cô giáo Nhật. Midori là một cô giáo dạy tiếng Nhật cho Nhật được hơn tháng nay. Người ngoại quốc thường tự nhiên mà Nhật luôn tỏ ra mình là người lịch sự. Không có chuyện gì xấu xảy ra giữ họ, tôi gượng gạo mỉm cười:

- Ờ, cô giáo với học trò mà, đã sao? Tụi bây lảm chuyện quá.

- Ủa, tao thấy vậy, chứ không dám lảm bần. Nhưng nếu ở địa vị tao, tao không chấp nhận chuyện đó. Đi chơi vung vít. Nên để làm bần phận đó với mày thì hơn. Vả lại, đi chơi với dân ngoại, tốn kém lắm. Mày thử xem, với mình, người Việt Nam, chỉ dám ngồi ở đầu đường, quán tạm. Học bổng có là bao, không dám dẫn nhau ra phố, sợ phải tốn tiền. Xem hát cũng nhịn, chiếu bóng 7 ngàn một vé, hai vé 14 ngàn. Thôi để dành cho có đủ tiền ăn tới tháng. vậy mà đưa nó đi vèo cái, mấy chục ngàn không tiếc. Vô lý và bất công.

Tôi chẳng phải là một kẻ hay nghe theo lời xúc xiểm, nhưng tôi vẫn thấy đau đớn một cách kỳ lạ. Nỗi đau không phải bắt nguồn từ những lời của Thảo Hiền mà từ một cảm nhận. Mấy tuần nay, tình yêu giữa tôi và Nhật nhạt hẳn đi. Nhật ít lui tới hỏi thăm, chăm nom tôi hoặc quan tâm đến cả việc tôi làm. Đưa đón cũng ít dần, viện cớ bận học thi. Tôi cũng đang học thi nên không nói gì, song mỗi chiều khi nhìn dòng người qua lại, từ trên lầu bốn ký túc xá, tôi bồn chồn, buồn bã và cảm thấy cô đơn vô cùng.

Thảo Hiền đi về từ lâu mà tôi vẫn còn đắm mình trong suy nghĩ. Ngày

mai, tôi sẽ lựa lời nói với Nhật. Nhưng nói gì đây? Tình yêu đâu phải là sự trói buộc, thúc ép. Khi yêu nhau chẳng ai muốn làm người mình yêu buồn lòng. Còn nếu không còn yêu nhau, dù níu kéo đến đâu họ cũng dấn lên lòng mình mà đi.

Đèn đường bật sáng. Dân ký túc xá đang sửa soạn nấu cơm chiều. Những chiếc bếp điện bắt lên làm cường độ dòng điện yếu hẳn khiến ánh sáng trở màu vàng vọt. Tôi ngồi im trên thành cửa sổ, tránh không nghĩ đến hiện tại. Hãy nhìn lên cao kia, nơi có những vì sao nhấp nháy và nhớ về tuổi thơ, về một dòng sông quê hương rất xa. Tôi mò côi cả cha lẫn mẹ. Không có ai thân thiết trên đời để mà tâm sự. Dòng sông mờ ảo từ sâu trong hồi ức. Và những vì sao trên rất cao kia là những người bạn thân thiết nhất mà tôi đã trút vào đó bao nỗi buồn vui thời con gái.

Tôi quen Nhật cách đây hai năm, khi mới bước chân vào Đại Học. Những đêm kèm trẻ trở về ký túc xá, Nhật đã theo tôi cần mẫn, đón đưa. Tôi yêu Nhật bởi tính chân thật, nồng nàn của anh. Tôi không đẹp, lại nghèo. Vừa học vừa làm, vất lộn vì sinh kế, tôi đã mất đi những ham muốn vật chất mà bao người con gái khác đồng trang lứa ưa thích. Thay vào đó, tôi đòi hỏi nhiều về tinh thần và trân trọng đến thờ phụng loại tình cảm cao cả phi vật chất, cái tâm của sự vật, của tình yêu.

Nhưng giờ đây, tôi như linh tính thấy mình đang mất dần những điều quý giá nhất. Tôi phải làm gì đây? Những ngôi sao vẫn hoài tinh lặng.

Ngày hôm sau, tôi chỉ gặp Nhật một lần vào buổi sáng ở giảng đường B. Anh hỏi nhẹ:

- Linh ăn sáng chưa? Hôm nay anh mời cô Midori, Linh có cùng đi

không?

Tôi ghen ngào:

- Cám ơn Nhật. Em có giờ sớm .

Họ đi rồi, tôi thấy mình no ngấy cả lòng. Sao Nhật không đến với tôi. Chỉ cần một cái siết tay, tôi cũng vui bởi những muộn phiền. Chỉ với một lời chăm sóc, tôi đủ niềm tin rằng tình yêu vẫn còn đó. Nhưng không, Nhật trở nên xa lạ vô cùng.

- Hôm kia, tụi tao gặp cặp đó ở Bưu điện. Thầy trò gì mà khi nào cũng thấy kè kè. Hình như anh chàng đó là bồ con Linh ở lớp thực vật I đó.

Câu nói tình cờ của ai đó đằng sau nghe như muối xát. Tôi đi như chạy ra khỏi sân giăng đường, hướng về khu rừng đót, liệng người vào chiếc ghế đá khuất sau hàng chè tàu, một người đàn ông đang ngồi ở đó, đứng bật dậy, tròn mắt ngạc nhiên nhìn tôi.

Không quen biểu lộ tình cảm của mình trước người khác, tôi nén lòng lau nước mắt, cúi đầu vào tập “cua” cầm trên tay.

- Không có chuyện buồn nào không vui được. Cố gắng lên cô bé ạ.
Tôi bực mình xằng giọng:

- Tôi có quyền. Tôi đã là sinh viên chứ không phải là một cô bé đâu.
Người đàn ông hơi bĩu môi:

- Vâng, một cô bé có nỗi đau của người lớn. À, mà không phải, một người lớn có nỗi buồn của đứa trẻ.

Vậy là quá lắm rồi. Không nhịn được tôi cau mặt:

- Ông chỉ là một người không quen biết. Tôi không nhất thiết phải nói chuyện với ông đâu.

Người đàn ông mỉm cười:

- Tính tình cô vẫn như vậy. Không thay đổi chút nào. Cô còn nhớ tôi

không?

Nở nang, tươi cười, người đàn ông đứng dậy, vòng qua bên chỗ tôi, chờ đợi.

Tôi ngạc nhiên lặng nhìn dò xét. Một gương mặt rất lạ và cũng rất quen. Anh ta không lớn tuổi quá như tôi tưởng mà hình như vẫn còn rất trẻ. Chỉ vì bề ngoài cao ráo và hàng ria mép đen sẫm khiến anh ta trông chừng chạc mà thôi. Tôi thấy tự tin hơn nên nói luôn:

- Ông làm như đã biết tôi rồi. Còn tôi, chưa bao giờ từng thấy ông trên đời.

Anh ta vẫn cười kiên nhẫn:

- Cô cứng đầu lắm, nhưng tôi biết là cô rất yếu đuối, dễ động lòng. Bằng có là ...

Tôi đỏ mặt:

- Ông bất lịch sự lắm.

Người đàn ông không cười, nghiêm mặt hỏi:

- Mẹ cô có khỏe không, rất lâu rồi, tôi không về ...

Tôi cố hình dung gương mặt này đã gặp lần nào chưa nhưng đành chịu, trong khi người đàn ông vẫn tiếp tục nói. Hình như anh ta đang nhớ lại chứ không phải đang nói.

- Tôi còn ở Việt Nam khi cô được 13 tuổi. Nhà cô ở bên cạnh Cầu Vòng. Nơi mà trưa nào trước khi đến trường cô vẫn thường dừng lại, cởi chiếc khăn quàng đỏ để đựng những bông hoa ngũ sắc hái ở ven đường tàu, rồi vừa đi vừa mút.

Đúng là tôi của những năm ấy. Nghèo khổ, ít bạn. Tôi đi học lặng lẽ và chỉ đánh bạn với những chùm ngũ sắc rực rỡ, có trái chín đen tím sẫm ngọt ngào gói trong chiếc khăn quàng. Anh ta là ai. Tôi lục tìm trong trí nhớ.

- Tôi học ở Phan Chu Trinh. Lớp cuối cùng. Nhà ở mé dưới gầm cầu. Tôi cũng sống khổ, sống nghèo với mẹ mình, người đã từng buôn bán như má cô vậy.

Tôi buột miệng:

- A, anh Đạt. Đúng rồi.

Hình ảnh một học sinh lớp lớn, thường đứng kéo cờ mỗi lần vào lớp. Đã có lần anh ấy đỡ tôi khi tôi bị ngã, sắp lăn cù xuống dốc cầu vì tham chùm trái chín.

- Anh lạ quá, khác xưa quá, làm sao tôi nhận ra. Bây giờ ...

Anh mỉm cười và lập lại câu hỏi về mẹ tôi. Tôi ghen ngào báo:

- Mẹ đã chết lâu rồi. Chỉ còn một mình tôi đang cố vươn lên, nhờ người để hái chùm trái chín. Và tôi đang muốn ngã đây.

Tôi chưa chát buột miệng khi chợt nhớ lại Nhật. Nỗi buồn lại trở về cắn xé lòng tôi. Tôi chỉ muốn ngồi một mình.

- Anh mời cô đi uống nước. Gần thôi, bên kia đường. Lâu ngày gặp người quen mừng quá. Anh trở về để định hướng cho một công việc lâu dài ở Việt Nam. Bỏ cảm vận rồi. Anh chẳng muốn lưu luyến mãi ở xứ người. Bố mẹ đã mất ở bên. Vợ con chẳng có. Phải trở về thôi. Bên đó cô đơn lắm.

Tôi nhếch mép:

- Ai mà chẳng có lúc buồn nản. Cuộc sống vẫn vậy.

- Vậy mà có người lại khóc. Nào qua đây, cô hàng xóm, uống một chút nước mừng ngày gặp mặt.

Nhờ buổi gặp gỡ ấy, lòng tôi dịu được đôi phần. Tôi trở về giảng đường học nốt tiết học cuối. Khi trở về ký túc xá, tôi thấy Nhật đang đứng chờ ở cổng. Tôi cười lạt lẽo:

- Ủa anh tới Linh hồi nào vậy?

Nhật cười:

- Mới 5 phút. Đưa cô giáo về xong, anh ghé đây. Sáng nay cô ấy mời anh đi ăn cơm, rồi sau đó ăn kem. Trễ giờ học, anh đưa cô ấy đi chơi lòng vòng cho hết chiều thứ bảy. Tội nghiệp, cô ấy xa nhà, mẹ ít thư từ, điện thoại, nên cô ấy nhớ nhà.

Tôi thần thờ:

- Vâng.

Trong tôi có tiếng nói thứ hai. Tôi mồ côi bươn chải. Chẳng bao giờ được tâm sự cùng ai. Ai là người sẽ để ý và hỏi tôi, tại sao em buồn vậy? Hoặc giả chạnh lòng, đưa tôi đi dạo với sự trù mến để bù đắp những điều kém may mắn mà tôi đã chịu đựng âm thầm. Không, Nhật, người yêu tôi đứng đó, vẫn đứng vững với nỗi buồn của tôi và đang thương xót cho một hình ảnh đẹp để rức rở khác. Tôi lạnh người, lòng tê tái hoá đông như một tượng đá giả. Nhật ngồi đó, nhớ đến người con gái khác.

Tôi không còn là tôi nữa, trong những ngày này. Thỉnh thoảng, anh Đạt có ghé thăm tôi. Chúng tôi lại trao đổi với nhau về những năm tháng trẻ thơ. Tôi khám phá ra rằng Đạt không thể quên những tháng ngày đó. Và cả tôi cũng vậy. Lòng tôi được an ủi rất nhiều. Cho đến một hôm, Đạt đến , mời tôi đi ăn chè và từ giã:

- Ngày mốt, anh sẽ trở lại Mỹ. Chắc phải một thời gian dài nữa anh mới trở lại Việt Nam. Chả biết lúc ấy, em có còn như bây giờ không? Ra trường , phiêu bạt phương nào.

Tôi nói:

- Anh đi rồi, em chả còn ai để mà nhớ về cái tuổi thơ khốn khó của mình.

Đạt cười:

- Người yêu em sẽ làm việc đó. Phải vậy thôi.
- Anh ấy không yêu em như em nghĩ. Chắc chắn như vậy. Nhưng có đúng như vậy không hở anh Đạt?

Đạt cười khó hiểu, tay anh vỗ nhẹ lên tay tôi:

- Nhật vẫn còn yêu em. Một người như em không thể ai cũng quên dễ dàng đâu. Em cứ đứng vững ở vị trí của mình, tình yêu nhiều khi cần phải biết chờ đợi. Các bóng sắc và nỗi đam mê thường chóng lụi tàn.

Tôi rơm rớm nước mắt:

- Không biết em có chờ đợi được không? Em đuối sức và đau khổ quá rồi. Em không muốn buộc chân ai cả. Em chỉ mong anh ấy sẽ vì tình yêu với em mà trói buộc chân mình.

Đạt lắc đầu:

- Giá như anh là Nhật ... mà thôi, đó chỉ là mong ước không thể thành. Anh cũng như em đều chỉ muốn sở hữu những gì thích đến với mình. Hồi còn đi học, anh nhìn em mà mơ tưởng đến tương lai của mình. Nào ngờ, ... cuộc sống thay đổi tất cả. Giờ gặp lại, với những cảm tình của anh dành cho em, anh chỉ biết tha thiết yêu cầu em hãy hy vọng và vui sống. Mai kia khi trở lại Việt Nam, anh muốn nhìn thấy gương mặt của em hạnh phúc, thành đạt. Hãy hứa với anh đi. Cô bé láng giềng của tôi.

Tôi nhìn anh ngơ ngàng. Tôi chưa hề nghĩ đến chuyện đó. Nhưng đồng thời trong tôi dấy lên lòng biết ơn vô hạn. Vâng, anh nói đúng, cái tình yêu trong trẻo, đẹp đẽ không bao giờ mất được trong cuộc sống. Chỉ có con người tự làm mờ đi tình yêu của chính mình bởi những sắc mây cầu vồng, tuy rực rỡ mà là ảo ảnh. Tình yêu thực sự sẽ tồn tại và vững vàng cùng năm tháng. Hãy tin đi, hỡi tôi, cô bé nhỏ

khốn khổ. Tình yêu và tấm lòng chân sẽ thắp sáng tâm hồn tôi cho đến cuối cuộc đời.

KIM HÀI.

Nhan sắc và tâm hồn

CHÂN HẠNH PHÚC

Hoàng Giang hồ hững bước xuống những bậc thang màu tím nhạt của con tàu siêu tốc. Một bàn tay mạnh mẽ nhắc bổng anh lên đồng thời tiếng nói the thé của người máy bảo vệ oang oang bên tai anh:

- Cẩn thận, đây là bậc thang trượt của tàu siêu tốc.

Hoàng Giang giật mình quay lại, lúng túng xấu hổ với nụ cười của hai cô gái trẻ xinh đẹp đứng phía sau mình. Anh xốc áo làm bầm không rõ trong cổ họng rồi trượt theo đường băng cuốn. Chuyển tàu siêu tốc sẽ không dừng lại lâu. Khi anh ngoái cổ lại nhìn thì cánh cửa sổ cuối cùng của toa tàu chỉ còn là một chấm trắng mất hút trong bóng đêm.

Chỉ vượt qua đoạn đường ngắn nữa là anh sẽ có mặt trong căn nhà ẩm cúng. Trời đầu Xuân lạnh lạnh. Những đột biến cuối cùng của thời tiết năm nay đang làm đau đầu các nhà khoa học. Đã lâu lắm rồi, thời tiết tuần hoàn nhịp nhàng và luôn luôn được báo trước một cách chính xác 100%. Nhưng như các nhà thiên văn vừa thông báo, đã có một vụ “động sao neutron” trong chòm sao Tiên Nữ, những nguồn bức

xạ X và năng lượng do nó phát ra đã làm thay đổi thời tiết. Các nhà sinh học còn dự đoán ảnh hưởng của vụ nổ sao “Siêu Mới” này sẽ tác động lên toàn bộ trái đất không trừ một ai, nhưng ảnh hưởng thế nào, đến đâu, còn phải chờ xem.

Tuy nhiên, Hoàng Giang không quan tâm nhiều đến khoa học. Anh chỉ là một nhà kinh doanh bình thường. Điều anh nghĩ đến lúc này và thấy vui vui trong lòng là cái ngôi sao nào đó, xa tít kia sẽ cứu nguy cho anh vào giây phút tới. Hôm nay, anh về nhà quá trễ, nhưng anh đã có cơ để thoát khỏi cơn giận dữ của Thi Văn, vợ anh. Cái ngôi sao cũ kĩ, bùng nổ, chẳng theo quy luật thiên văn gì hết, không ngờ lại có ích cho anh như vậy. Kể ra cũng đáng xấu hổ, thời đại mới, con người bay vào vũ trụ như cơm bữa, vậy mà anh phải quần quanh ở đoạn đường từ nhà đến cửa hàng và ngược lại. Tại sao thời trẻ tuổi, con người lại non dại đến thế nhỉ? Chịu tuân thủ một phụ nữ rồi cột chặt vào đó?

Hoàng Giang đi ngang qua vòm cổng cư xá dành cho các doanh gia trong thành phố. Chiếc đồng hồ cổ lỗ từ thế kỉ thứ 21 thông thả ngân 10 tiếng chính xác. Hoàng Giang xốc lại cổ áo, ngáp ngừng một chút rồi bước vào cổng căn hộ mang số 504. Anh dừng lại ít giây ở tấm thảm mềm được cố định để một máy kiểm tra bằng tia hồng ngoại quét qua. Cánh cửa mở rộng. Chút không khí ẩm áp tràn ra. Hoàng Giang thấy mình đứng giữa căn phòng quen thuộc.

- Em không biết nên dùng từ trễ hay từ... .

Những âm thanh mở đầu cho bài ca vĩnh cửu ở gia đình. Hoàng Giang không để câu nói chấm dứt, anh ồn ào vứt bỏ chiếc áo choàng, chạm tay vào nút điều khiển từ xa cho giòng nhạc chảy lan khắp nơi.

- Em không biết điều gì sắp xảy ra hay sao ? Chòm sao Tiên Nữ đã bùng cháy (anh cường điệu cho vấn đề thêm trầm trọng hơn một tí). Loài người đang đứng trước những nguy cơ cực kỳ. Chính vì vậy mà anh về muộn.

Thi Văn từ bếp bước ra miệng la toáng lên :

- Điều đó liên quan gì đến anh ?

- Sao lại không liên quan ? Tất cả mọi người cần phải chú ý đến nó. Ai mà biết chuyện gì sẽ xảy đến cho chúng ta nếu những giòng bức xạ tấn công liên tục vào trái đất mang theo các hạt nơtron. Chúng sẽ làm thay đổi từ cơ cấu bé nhất của tế bào, do đó, có trời mà biết chúng ta sẽ ra sao.

Thi Văn cười nhạt :

- Giới thiệu. Anh rong chơi đến khuya mới về nhà, lại còn đe dọa vợ bằng những ngôi sao chết tiệt của anh. Xin lỗi , em chẳng mắc lừa anh đâu. Anh đi đâu giờ này mới về đến nhà ? Trong tháng , đây là lần thứ 15 trên 20 ngày anh về trễ, vị chi trễ tổng cộng 46 giờ 27 phút 42 giây.

Hoàng Giang thì thầm nguyên rửa cái máy tự động bấm giờ. Anh nhất định sẽ tháo gỡ nó ra khỏi bộ phận bảo vệ cửa trước. Lẽ ra anh phải biết mọi chuyện trước khi lắp đặt nó, đấy chỉ là thiết bị để kiểm soát trẻ con và người lạ mặt. Nhưng khi chưa có trẻ thì mọi người kể cả anh đều bị ghi nhận từng giây từng phút.

- Đúng anh có trễ, nhưng do...

Đột nhiên, Hoàng Giang nổi cáu lên :

- Nhưng tôi là ai mà cứ bị kiểm tra căn vặn từng giờ từng phút. Tôi có tự do riêng vì vậy tôi phải có thời gian dành cho các việc riêng của mình chứ.

Thi Văn cũng không kém, cô chỉ chững lại một phút vì ngạc nhiên trước phản ứng bất ngờ của chồng, rồi mặt cô tái lại, môi run lên, cô gằn giọng :

- Hợp đồng hôn nhân đã nói gì ? Anh còn nhớ không ? Chúng ta bình đẳng trong cuộc sống chung, vì vậy em không thể gánh vác một mình hết mọi chuyện trong gia đình. Mua bán, cơm nước, lập chương trình cho máy tự động, kiểm tra đối phó với các tình huống đột xuất trong nhà...

Hoàng Giang cười gằn :

- Em nhiều tưởng tượng đấy. Lâu lắm rồi, anh chưa nghe nói đến một phụ nữ nào ca cẩm công việc bếp núc trong gia đình là nặng nhọc. Mọi thứ đã có máy móc lo liệu. Em chỉ việc ấn nút Còn nếu lười, em cứ lên chương trình tỉ mỉ một lần thì cả tháng em chả cần đụng đến móng tay.

Hoàng Giang chợt ngưng lại khi bắt gặp cặp mắt vợ mình. Hình như cô không còn giận anh bởi anh không đọc được chút giận dữ nào, nhưng có một cái gì đó khó tả mà anh chưa hề nhìn thấy. Ành mắt u uẩn, buồn rầu thêm chút chán nản, trống rỗng, xa vắng. Hoàng Giang nhủ thầm :

- Ôi, tại sao vợ mình lại có cái nhìn khác lạ thế kia ? Hình như đó là ánh mắt tổng hợp của cái vô hồn người máy và cả nỗi u uẩn của con người. Chuyện gì đã xảy ra ?

Hoàng Giang dịu giọng :

- Ừ... thì thôi vậy, anh sẽ cố gắng đúng giờ. Chỉ tại hôm nay, ngôi sao... Mà em làm sao vậy ? Không lẽ ... những bức xạ của ngôi sao Siêu Mới đã tác động đến em ...và cả anh nữa. Chúng ta đã tức giận một cách ngu xuẩn... .

Sợ hãi, Hoàng Giang tiến đến bên thiết bị đo mức độ bức xạ trong nhà. Cây kim nhỏ phát quang chuyển động nhẹ nhàng nhưng rất may không vượt quá mức độ cho phép. Anh thở phào nhẹ nhõm. Vậy thì cái gì ? Nhất định đã có một cái gì đó ảnh hưởng đến Thi Văn và các bà nội trợ khác. Bây giờ anh mới nhớ, rất nhiều bạn bè của anh đã than phiền về vợ mình thay đổi quá nhiều so với thời kỳ mới cưới. Thi Văn không nói thêm lời nào nữa, cô im lặng đến bên bếp ăn, ấn nhẹ vào cái nút đỏ. Mâm thức ăn nóng sốt được đẩy ra. Hoàng Giang đổi giọng vui tươi :

- Nào, em ngồi vào chỗ đi. Em nói đúng, không nên để cho mấy ngôi sao tác động đến chúng ta. Dù sao chúng ta đều là những sinh vật cao đẳng mà.

Thi Văn vẫn đứng yên chỗ cũ. Đôi môi nhợt nhạt của cô điểm một nụ cười cay đắng :

- Cuộc sống lạ lùng thật. Nếu hai con người không cần gì nhau thì tại sao lại kết hợp với nhau nhỉ ?

- Em lắm bầm cái gì lạ thế. Nếu em thấy mệt, anh hứa tháng sau sẽ mua cho em một người máy phục vụ.

Thi Văn cười to :

- A, lúc đó mới tuyệt vời làm sao, phải không anh ?

Mặc dù nghe giọng nói của vợ có gì là lạ, nhưng Hoàng Giang vẫn nói :

- Em sẽ không lo bữa cơm cho anh nữa. Em sẽ khoẻ khoắn đi đây đi đó.

- Còn anh chỉ cần bấm nút là vài giây sau mọi thứ đã sẵn sàng.

Thi Văn lơ đãng bước đến bên cửa sổ, cô nhìn lên bầu trời đầy sao sáng. Vẫn là những viên ngọc lấp lánh trên thảm nhung thẫm thẫm.

Thiên nhiên dưới mắt con người vẫn vậy dù cho thực tế những ngôi sao đã được khám phá chỉ là những khối lửa nóng bỏng, thô kệch (hay là những khối khí đặc quánh, những vật thể xù xì lạnh lẽo). Vì sao tâm hồn cô vẫn giữ nguyên trạng thái của cô gái bé bỏng mơ mộng, ước ao được hái những viên kim cương lấp lánh trên trời đêm để cài lên ngực áo mình. Cô đã kinh qua những trường lớp, thấu hiểu bao điều nhờ khoa học phát triển. Sống trong thời đại mới, nhưng tâm hồn cô, với những cảm giác, xúc cảm chột đến chột đi vẫn là điều gì đó hoàn toàn bí mật dù rất gần gũi quen thuộc.

- Nào, em thích một người máy phục vụ có hình thức của nam hay nữ.

Đột nhiên, một cảm giác phần nộ trào dâng trong tim Thi Văn, cô nhìn chồng và trả lời anh bằng một giọng tàn nhẫn:

- Có lẽ anh cần một người máy sinh học để thay thế em. Đúng và chính xác là như vậy.

Hoàng Giang há hốc mồm nhìn vợ. Cô ấy điên rồi chăng? Anh bất lực nhìn theo bóng vợ mình khuất dạng sau cánh cửa màu hồng nhạt.

- Không lẽ ... Không thể được ... Mình có làm gì cô ấy đâu. Do mình về trễ ư? Không, điều đó không logic chút nào. Công việc kinh doanh không hạn chế thời gian. Chắc tại những tác động của tia bức xạ ... Tiến sĩ Nguyễn Trung Hoa đã cảnh giác mọi người như vậy. Có lẽ mình nên để cô ấy ngủ yên. Giấc ngủ luôn luôn đem lại sự bình an. Hẳn phải mua thêm người máy phục vụ từ lâu lắm rồi. Chỉ vì cô ấy không thích. Cô ấy chỉ muốn quanh quẩn trong bếp, thu xếp, nấu nướng, gì gì đó. Nhưng phải công nhận bữa cơm nóng của cô ấy ngon hơn những bữa cơm trưa ở bếp phục vụ trong nhà hàng.

Hoàng Giang ném điếu thuốc hút dở vào chiếc gạt tàn ở góc phòng. Một chút nước pha mùi thơm tràn ra dập tắt điếu thuốc rồi cuộn trôi phần thừa lẫn tàn thuốc xuống cái ống nhỏ, bên mép gạt tàn, thông với ống thoát chất bẩn chung của nhà.

Hoàng Giang vào phòng mình, bấm nút tự động truyền đi câu chúc ngủ ngon đã ghi sẵn trong băng ghi âm qua phòng vợ.

Buổi sáng đến

Hoàng Giang bước sang phòng ăn. Bữa ăn sáng theo đúng chương trình giờ giấc đã chọn sắp sẵn trên bàn. Bình cà phê nghi ngút khói. Không thấy Thi Văn đâu. Hoàng Giang cau mày. Cô ấy không thể dậy trễ được. Không một công dân nào trong thành phố được ngủ trễ quá 5 giờ sáng. Các công sở bắt đầu hoạt động lúc 7 giờ. Lại một điều lạ thứ ba trong vòng 24 giờ qua.

Hoàng Giang uống nốt phần cà phê trong ly mình. Anh nhấn chuông gọi Thi Văn. Không có tiếng trả lời. Anh nhấn chuông lần nữa. Không có gì cả. Ngạc nhiên, Hoàng Giang đến phòng vợ. Thi Văn không còn ở đấy nữa. Hoàng Giang nặng nề ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn ngủ. Anh đã hiểu. Bức thủ không niêm hờ hững trên bàn, tủ áo trông trơn. Thi Văn đã ra đi. Chỉ có điều Hoàng Giang không hiểu nguyên do. Anh lo lắng, run run mở lá thư.

“Anh yêu,

Xa anh, điều mà em không bao giờ muốn. Nhưng ở lại để một ngày nào đó em trở thành như một cỗ máy vô tri bên cạnh anh là điều khủng khiếp hơn cả. Em là vợ anh, em cần anh và em nghĩ anh cũng cần em. Bản phận của em là đem tình yêu thấm đẫm và từng miếng ăn, thức uống, hành động chăm sóc, để mọi thứ mọi việc phải khác hẳn thời anh còn độc thân. Một ly cà phê pha chế theo chương trình

nhưng thấm đậm sự ân cần của em, áo ủi sẵn phải được vuốt nếp trao tận tay anh, viên thuốc chữa bệnh đem theo cả nỗi lo âu, cầu mong cho sức khỏe của anh chóng hồi phục ... Đỗi lại, em cũng cần anh biết bao, trái tim em ngoài đòi hỏi được thể hiện tình yêu của mình với anh, nó cũng đòi hỏi gấp bội sự thể hiện tương tự từ anh đối với em. Em mong bước chân anh về vội vã vì em, vì muốn tằm tằm trong tình yêu của nhau. Em mong anh đòi hỏi ở em một sự phục vụ tận tình bằng chính bàn tay em để rồi thương yêu, lau nhẹ nhàng những giọt mồ hôi lao động trên trán em. Nhưng những chuyện ấy đã không xảy đến. Anh chấp nhận những nhu cầu phục vụ tự động. Anh không cần đến em, và vì vậy, em cũng biết anh chẳng hề nghĩ đến em. Em rốt lại chỉ là một sinh vật có thói quen, tập quán. Em hiện diện không cho, mà cũng không nhận. Vậy em là ai? Một người nội trợ mà không nội trợ. Một người vợ không có tâm hồn một người vợ. Có khác nào một người máy sinh vật hiện diện như một yếu tố cần để đủ cho anh.

Dù anh cho em là một kẻ duy tâm, điên rồ cổ lỗ, em cũng không thể chịu đựng được cuộc sống như vậy. Trong trái tim em vẫn dạt dào tình yêu và ước muốn. Bầu trời xanh, đẹp, vẫn muôn thuở bí ẩn cũng như tình yêu vẫn là những gì thiêng liêng mà các tiến bộ khoa học không thể thay thế được. Không bao giờ thay thế được.

Anh yêu của em, đó là những vụn vặt trong cuộc sống, nào xá gì khi so sánh với mục tiêu của con người trên đường tiến hoá, khai phá mảnh đất màu mỡ của kiến thức. Nhưng đối với em, cái lạnh lẽo của sắt thép, cái vô hồn cứng nhắc của các dịch vụ đời sống mà chúng ta đang có cứ như giết dần hạnh phúc và niềm vui. Nếu anh có gọi đó là thứ tình cảm uỷ mị xa xỉ thời đại 20 thì xin anh cứ việc chê cười.

Riêng em, mãi mãi tiếng va chạm lạnh canh của chén đĩa sau bữa cơm chiều, tiếng gọi âu yếm, câu chuyện tâm tình êm dịu trong căn phòng ấm cúng hay bên cửa sổ mở ra khung trời đầy sao cũng như những cử chỉ chăm sóc thương yêu nhau mới là thứ hạnh phúc em cần đến, mới là gia đình, sự liên kết mà em trông đợi.

Em ra đi để tìm kiếm cho mình thứ hạnh phúc đó. Xin anh cầu nguyện cho em. Song em tha thiết ước ao giá được cùng anh chung niềm hạnh phúc ấy.

Hãy tha thứ cho em.

Thi Văn.”

Hoàng Giang buông rơi lá thư. Anh nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đang nhảy múa ở chiếc lò sưởi nhỏ trong căn phòng. Thi Văn luôn luôn ương bướng, cô không chịu sử dụng máy sưởi điện. Hai vợ chồng đã cãi vã về chuyện đó và anh nổi nóng gọi cô là người tiền sử. Song hôm nay, tự dưng anh có cảm giác ngọn lửa kia sao dịu dàng ấm áp dường đó. Đột nhiên, anh sợ củi cháy hết và ngọn lửa sẽ tắt. Anh bước đến ngồi trên chiếc ghế cạnh lò sưởi, quăng thêm vào mấy thanh củi nữa. Lửa reo to nổ lách cách. Hoàng Giang bàng hoàng. Chợt hiểu ra, anh kêu lên thành tiếng:

- Thi Văn, anh đã hiểu em, bếp ấm không thể chỉ một người. Không phải vì những bức xạ, hoặc vì những chuỗi hạt cơ bản tác động lên mọi người, mà chính vì con người, vì thế giới máy móc lạch lẻo này, đã tác động lên các người mẹ, người vợ, làm họ buồn bã, thay đổi, hoảng loạn. Đàn ông các anh thì ngu ngơ tìm cách giải quyết bằng cách vùi đầu vào những con số, những lý giải khoa học, những thuyết lý xa vời ... Không, anh không thể mất em ... anh yêu em mà

...

Hoàng Giang đứng thẳng dậy. Anh không vội vã vì biết mình phải làm gì vào thời gian sắp tới. Anh không gọi điện thoại, không nhờ đến trạm tìm kiếm tự động. Và không tắt lò sưởi, anh bước ra khỏi nhà nhìn lên bầu trời, từ chối leo lên chiếc thang cuốn. Anh đi bộ hướng về phía Đông, nơi bầu trời xanh mở ra những tia sáng hồng đầu ngày. Thi Văn, vợ anh, chắc chắn đang đợi anh ở đó.

KIM HÀI.

Nhan sắc và tâm hồn

NHAN SẮC VÀ TÂM HỒN

Hưng bước nhanh qua cổng số bảy. Anh ra phi trường trễ 10 phút so với dự định. Phiên họp kéo dài, và anh mãi phát biểu đến quên mất giờ bay nếu không có người tài xế vào nhắc nhở. Vội vàng, anh chào mọi người, vớ lấy chiếc “sam-so-nai” mua từ chuyến đi công tác trước đó, mở ra, kiểm tra một số giấy tờ xem có thiếu thứ gì.

Hộp kem đánh răng rớt ra ngoài. Làu bàu vì bực, anh quăng vào sọt rác rồi chạy như bay xuống cầu thang.

Vậy mà lúc anh đang lóng cóng mở hành lý cho người kiểm soát hành lý xem, người tiếp viên đã nhắc nhở anh ra cửa lần thứ ba.

- Xin ông nhanh chân lên cho, phi cơ sắp cất cánh.

Hưng nhảy ba bước một. Cánh cửa đóng lại cùng lúc tiếng động cơ rung chuyển. Hưng thở phào ngồi vào chiếc ghế của mình. Chiếc

“va-ly doanh gia” nằm yên ổn bên chân. Nhưng khi anh xoay người để cài khoá an toàn thì có tiếng kêu khế.

- Ôi chao.

Chiếc va-ly của Hưng ngã xuống trúng nhằm chân vị khách bên cạnh. Hưng luống cuống:

- Xin lỗi cô ... tôi ...

Câu nói tắt nửa chừng trên môi. Anh không thể nói ra lời. Cô gái ngồi cạnh anh xinh quá. Đôi môi nũng nịu trách móc, làn da trắng hồng. Đôi mắt đen láy tròn như mắt nai.

- Xin ông nhắc cái va-ly lên cho.

- Vâng ...à...tôi vô ý quá ...Cô có sao không?

Đây không phải là câu nói xã giao mà là nỗi lo thật sự. Anh bỗng dưng sợ cô gái bị đau, dù trước đấy một chút, anh đã đánh giá sơ bộ là chiếc va-ly chẳng hề làm đôi chân trần của cô bầm dập chút nào. Cô gái chu đôi môi hồng khế nguyệt anh:

- Làm người ta đau thấy mồ.

Hưng bật cười nhẹ. Anh biết nếu mình chỉ cười nửa miệng, sẽ rất có duyên. Hồi mới thương nhau, Thu vẫn thường khen anh như thế.

- Rất tiếc. Nếu đôi chân đẹp của cô có bề gì, tôi nghĩ mình có lỗi lớn lắm.

Hai người làm quen nhau như vậy. Để chuộc lỗi, Hưng săn sóc cô gái khá chu đáo. Một cây kẹo, anh nhẹ nhàng bóc vỏ, ly nước cam anh khuấy đều trước khi chuyển khay thức ăn cho cô gái. Đổi lại, có gái thích thú và bằng lòng khi được chăm sóc. Bao nhiêu cử chỉ ga lăng, lịch sự, mà Hưng đã quên mất từ khi vợ chồng anh có được hai mặt con, giờ tự nhiên sống lại. Anh thích thú và cần mẫn một cách vô tình để làm người đàn ông lịch sự trước cô gái đẹp.

Chuyến bay trở nên thú vị lamø Hưng cảm thấy hình như máy bay bay quá nhanh . Tuy nhiên, Hưng cũng đã biết qua nhiều về thân thể người đẹp. Cô gái có cái tên rất hay Mộng Điệp, nhân viên của một công ty nước ngoài. Hưng hỏi:

- Như vậy hẳn Mộng Điệp thông thạo nhiều thứ tiếng.
- Vâng, em nói tiếng Anh, Pháp, Hoa, Đức ...
- Cô thật giỏi giang và xinh đẹp nữa. Ai có phước mới được làm chồng một cô gái như thế này.

Mộng Điệp cúi mặt e thẹn.

- Em đâu có được điểm phúc lộc vào mắt ai.

Tự dưng Hưng thấy sung sướng. Mộng Điệp chưa có chồng. Như vậy ... anh không nghĩ tiếp được, dù đoạn tiếp đó chính là nguyên nhân làm anh hoan hỉ, phấn khởi. Anh nói:

- Cô nói thế. Tôi không tin đâu.

Máy bay đi vào khoảng trời nhiều gió. Thân máy bay nhồi lên hụp xuống. Mộng Điệp nhắm mắt nhăn mày. Hưng thỉnh thoảng liếc nhìn. Lòng anh dậy lên nỗi mơ ước mơ hồ. Anh nhớ đến vợ con ở nhà. Anh vẫn nổi tiếng là người chồng mẫu mực. Nhưng vợ anh đâu còn trẻ đẹp hơ hớ như cô gái này. Giá như anh còn thanh niên nhỉ, cuộc gặp lần này hẳn rất hạnh phúc.

Máy bay hạ cánh. Hưng phục vụ cô gái còn hơn một thanh niên phương tây đối với phụ nữ, đến nỗi cô gái cảm ơn anh rồi rít và cho anh địa chỉ khách sạn nơi cô ở để công tác.

Lần đầu tiên, Hưng không điện thoại về cho vợ ở nhà. Anh quên hoặc cố quên rằng mình đã có gia đình. Ở đây, cách nhà hàng ngàn cây số, anh yên tâm với tư tưởng mình là một người đàn ông lịch thiệp, đẹp trai, hào phóng. Anh tranh thủ làm cho xong công tác để

tìm cơ hội đến thăm Mộng Điệp. Cô gái ở trong một khách sạn sang trọng. Mùi nước hoa, mùi hương tóc, trong những bộ đầm đắt tiền, may khéo khiến Hưng ngỡ ngẩn. Anh đi với Mộng Điệp ra phố với vẻ hiên ngang của một người sở hữu cô gái đẹp chứ không phải là một người bạn mới quen.

Khi không gặp Mộng Điệp, anh ngỡ ngẩn ra vào buồn phiền. Đến khi được đứng trước cô, Hưng phờ phới với cảm giác mọi người đều nhìn mình thán phục. Đột nhiên, anh cảm thấy xấu hổ khi nghĩ đến vợ ở nhà. Thu, vợ anh đã mòn mỏi vì sinh con, vì tháng năm trên mái tóc. Đi với vợ ra phố, anh chẳng có cái cảm giác như đi với Mộng Điệp. Đôi lúc vợ con bầu đàn làm anh e ngại bạn bè cười chê. Anh không hiểu được tại sao mình như vậy mà chỉ cho rằng đó là chuyện bình thường.

Hai người trở thành bạn thân. Trở về Sài Gòn, Hưng tìm đủ mọi cách để gặp gỡ cô gái. Anh không tiến thêm được bước nào nữa trong quan hệ. Nhưng anh vẫn cố đeo đuổi một bóng sắc không mệt mỏi. Thu dường như linh cảm sự thay đổi của chồng mình. Chị than phiền với bạn bè:

- Dạo này anh Hưng thay đổi khá nhiều. Hình như cuộc sống của hai đứa ta nhạt nhẽo hẳn đi. Tao cố gắng, nhưng càng cố gắng càng bị tổn thương.

Ly, bạn Thu cười:

- Mày khéo lo. Chồng vẫn là chồng. Ông vẫn lo cho vợ cho con đầy đủ là được.

Thu thần thờ:

- Như vậy được sao? Tao thuộc loại người nhạy cảm. Cứ so sánh một vài điều từ hồi yêu nhau đến bây giờ, tao cảm giác mình mất mát

quá nhiều. Điều này tự tao cảm thấy bị tổn thương mòn mỏi. Chẳng lẽ, cuộc sống là như vậy. Trong tình yêu không thể có được cái bề dày thời gian như những thứ khác ở cuộc đời sao?

- Mà đòi hỏi quá đấy. Hãy bằng lòng với cái hiện có.

Thu thở dài:

- Tao vẫn sống hiện tại và hiện có đấy chứ. Còn mát mát của tao, chỉ mình tao biết, mình tao hay. Những người đàn bà khác có nghĩ như tao không nhỉ?

- Có thể có. Song hãy chờ đợi. Thời gian sẽ để lộ ra bản chất thật của cuộc sống. Ông trời vẫn nhân hậu chia đồng đều thời gian cho mỗi người. Nhan sắc đi qua, nhưng tâm hồn vẫn còn mãi. Chỉ những tâm hồn đẹp mới tồn tại.

Thu mỉm cười:

- Cám ơn mày. Tao cũng đã tin như vậy, nên cho dù tao cũng đã bao lần bị cám dỗ, quyến rũ, nhưng lòng tao vẫn giữ nguyên vẹn tình yêu hồi nào. Có đôi lần tao tự nghĩ, tại sao mình lại sống mãi với một tình yêu như vậy? Tại sao chỉ có đàn ông độc quyền đưa tay ra cho một người đàn bà khác. Còn người phụ nữ, cứ bị ràng buộc mãi với số phận của mình. Chẳng lẽ trái tim tình yêu của đàn bà không bao giờ cạn khi được thấp lên chăng ? Đó là bất công ?

Ly đặt tay lên Thu :

- Đừng nghĩ ngợi. Đó là nét đẹp tâm hồn của người phụ nữ mà không thể ai cũng có được và có như nhau. Mày cứ giữ lấy, đừng để hư hao, biến đổi. Hạnh phúc không xa rời những trái tim như vậy dù nó có bị dập vùi hay đau khổ tận cùng.

Thế là Thu lại trở về với công việc, cố quên và cố vui. Chị không muốn nghĩ đến một kết cuộc bi đát khi nó chưa xảy đến.

Hưng chẳng hay biết và anh mừng vì gia đình vẫn bình thường. Trái tim của anh lúc thế này lúc thế khác. Nhưng đúng, anh quên dành cho vợ những săn sóc, chỉ vì những hành động đó đã dành hết cho Mộng Điệp. Anh nói với Mộng Điệp:

- Em đẹp quá và người đàn ông nào cũng phải lụy dưới chân em.

Nhưng Mộng Điệp vẫn thờ ơ mỉm cười. Cô đã nghe quá nhiều câu nói đó. Hưng trông bảnh trai và rất lịch sự, nhưng cô đâu muốn ở lại bên anh. Bông hoa là để ong bướm dập dìu, và cô đi chơi với anh chỉ để lấp đầy những giây phút trống trải. Khi Hưng vỗ vập cô, lòng cô hạnh diện, vui vui. Thế thôi.

Ngày tháng qua đi, tấm lòng Hưng dành cho Mộng Điệp vẫn không đem lại cho anh chút ân lộc nào của trái tim cô gái nhưng lại vạch nên những vết thương trong trái tim vợ mình. Anh thoát quên tấm lòng của vợ, tình yêu của hai vợ chồng, đuổi theo một nhan sắc, mà nhan sắc thì làm gì có thể ban phát tình yêu, chỉ có trái tim, chỉ có tâm hồn mới trao tặng tình yêu. Anh không hiểu ra điều đó mà mãi tiếc nuối cuộc đời.

Mười năm sau, Hưng gặp lại Mộng Điệp bên cạnh chồng cô. Tấm nhan sắc đã mất vẻ huy hoàng. Cô chỉ là một người đàn bà mệt mỏi vì năm tháng. Lòng Hưng dừng dừng. Có lẽ anh đã hiểu một điều gì chăng? Đã hết sự say mê hồi nào? Và anh cũng không còn suy nghĩ nhiều đến chuyện cũ. Nhưng có một điều anh không hề biết, không thể biết là những vết thương ngày nào đã để lại trên mắt vợ mình thêm vài nếp nhăn lẽ ra không có, nếu anh biết đánh giá đúng giữa nhan sắc và tâm hồn, cái gì bền vững và vĩnh cửu.

KIM HÀI

Nhan sắc và tâm hồn

ĐÊM 30 NGHE KHÚC VỌNG PHU

Hoàng chợt tỉnh giấc. Bốn bề tối đen như mực. Căn phòng vẫn còn nồng nặc mùi rượu. Bữa tiệc tất niên ban chiều để lại dư âm không lấy gì quên rũ. Tụi bạn kéo nhau ra về hết. Máy cô bạn gái cũng lữ lượt bước theo dù Hoàng cố níu giữ. Một cô tỏ ra biết điều, quơ vội mấy cái ly cái chén cùng thức ăn thừa xếp vào trong cái chậu giặt đồ để ở góc bếp, trước khi vội vã tháo lui. Họ không nhanh chân sao được khi ngày cuối năm sắp hết. Một năm mới sẽ đến và họ phải sửa soạn để chờ đón nó. Chỉ riêng Hoàng, say khướt, mệt nhọc lăn ra giường ngủ một giấc dài. Giờ đây, hơi men chỉ còn lại vị đắng trong miệng và cảm giác váng vất mệt mỏi khắp thân. Hoàng cố đứng dậy bật công tắc điện.

- Lại cúp ... Cúp ,cúp hoài ...

Hoàng cầu nhau bực bội. Khó nhọc lắm anh mới vượt qua cái mớ hỗn độn trên sàn nhà để đến buồng tắm. Bằng thói quen Hoàng mở được vòi nước và súc mặt vào.

Nước mát làm Hoàng tỉnh táo dần. Anh trở ra lần mò đến bàn tìm cái hộp quẹt. May mắn, cái hộp quẹt gas vẫn nằm ở chỗ cũ. Hoàng bật lửa, châm vào khúc đèn cầy dở dang. Ánh sáng tràn ngập căn phòng càng soi rõ cảnh bề bộn. Đột nhiên, Hoàng cảm thấy lo lắng khi chợt

nghĩ không biết đã quá giờ giao thừa chưa. Anh vội vàng nhặt nhạnh những thứ vương vãi cho vào sọt rác. Tay cầm chổi, tay cầm giẻ lau, Hoàng nhìn lên chiếc đồng hồ treo ở góc trong, cố căng mắt xem đã mấy giờ rồi.

- 11 giờ.

Hoàng đọc giờ với vẻ mừng rỡ nhưng đồng thời anh thấy hết sự vô lý vì tâm trạng mừng ấy của mình. Đây chỉ là căn nhà trọ, có gì mà phải chờ đón Xuân với Tết. Ngày mai năm mới, lũ bạn đến và anh cùng họ sẽ hưởng Xuân ngay tại các quán nhậu với các cô chiêu đái quen biết, kéo nhau từ nhà này sang nhà khác, quán nhậu đến vũ trường rồi kết thúc đâu đó ở một căn phòng trọ hay chính căn phòng anh đang ở.

Điện vẫn chưa lên. Hoàng nhắc cái ghế nhỏ ra ngồi trước hàng hiên. Đã lâu lắm rồi mới có một đêm im lặng. Sao trên trời lấp lánh sáng rỡ. Chung quanh thấp thoáng qua những khung cửa để ngỏ, ánh nến khói hương lung linh trang trọng phản chiếu những chiếc lư đồng đánh bóng, những món đồ gỗ mới toanh, những đĩa trái cây đẹp mắt. Hoàng chợt thấy chạnh lòng. Giờ này, đâu đó ở một tỉnh nhỏ xa, có một ngôi nhà nhỏ hắt hắt cũng đang chuẩn bị chờ đón giao thừa. Anh có thể tưởng tượng ra được vị trí cái tủ thờ, biết rõ vết nứt trên các lư đồng và cặp chân nến bị lờn cạnh và cả những con người trong căn nhà đó. Bởi đấy là nhà anh, vợ con anh. Nhưng họ đang ở xa, còn anh thì mãi mê trong thú vui dục vọng và không muốn trở về.

Hương trầm thơm thoang thoảng làm bầu không khí trở nên tinh khiết. Hoàng tỉnh hẳn rượu. Anh ngửa mặt đón gió, cố đừng nhớ lại những gì đã qua. Nhưng giữa phút giây im ắng hiếm có của một đêm giao thừa mất điện bỗng vọng lại tiếng hát từ một chiếc radio chạy

pin mà ai :

“Thôi, đừng đợi mà làm chi.

Thời gian có hứa mấy khi.

Sẽ đem đến trả đúng kỳ.

Những người mang bệnh biệt ly.”

Những lời bài hát gợi nhớ trong Hoàng cả một quãng đời qua. Hoàng cố lẫn tránh, cố nghĩ đến chuyện khác, nhưng dĩ vãng như được vực sống dậy. Có lẽ một phần là do buổi tối hôm nay, buổi tối mà tất cả những ai dù có đi xa cũng đều hướng về gia đình, buổi tối đoàn tụ thiêng liêng theo tập quán ngàn năm.

Hoàng lập gia đình với Thu, yên ấm như tất cả những lứa đôi tình nhỏ. Hạnh phúc bình thường, êm đềm cho tới khi Thu sinh con đầu lòng. Nhu cầu tài chính cho một gia đình có con mọn đã giục giã Hoàng bỏ công việc cũ, theo bạn kinh doanh. Những chuyến mua bán dài ngày lên thành phố, những cuộc ăn nhậu ngoại giao đã tập Hoàng thói ăn chơi, rượu chè. Và cái gì đến sẽ đến. Hoàng quên vợ, quên con. Ngày xưa, anh kiếm tiền để nuôi gia đình. Bây giờ, anh kiếm tiền để đáp ứng cho nhu cầu cá nhân. Mục đích đầu tiên đã bị lãng quên.

Hôm Thu bế con lên tìm Hoàng, anh đang say khướt trong vòng tay của cô gái bia ôm. Thu kinh hãi, ghen hờn to tiếng :

- Trời ơi, bây giờ tôi mới biết tại sao anh đi cả tháng không về nhà.

Anh mê gái, bỏ vợ, bỏ con. Tại sao anh làm như vậy? Anh không thương vợ thì cũng nghĩ đến tương lai của con chớ.

Hoàng say đâu biết gì, bị la lối mất mặt với người đẹp, anh hùng hổ quát mắng vợ.

- Tôi chán lắm rồi. Cô cứ như thế này thì cho dù cô có là Hòn Vọng

Phu chẳng nữa, tôi cũng làm như bây giờ tôi đang làm thôi. Đừng chờ đợi tôi thay đổi. Vô ích. Bởi tôi đâu làm sai gì. Tôi chỉ hưởng thụ phần mình đáng hưởng thụ. Cô đúng là một phụ nữ quê mùa.

“... Suốt năm nước nguồn tuông đổ xuống bà.

Hình người, bế con thơ mãi đứng chờ ...”

Câu hát làm tắt ngang hồi ức của Hoàng. Nhưng ngằn ấy nhớ cũng đã để Hoàng chùng lòng. Anh quay nhìn vào trong, căn phòng hoang vắng, nặc nong. Những đồ đạc dưới bóng nền chập chờn như đang thồn thức khóc hờn.

- Tại sao mình lại ở đây? Tại sao mình không trở về?

Những câu hỏi cứ luẩn quẩn loanh quanh. Tiếng cười con trẻ nhà ai ròn rả làm Hoàng rung mình. Cảm giác cô đơn bỗng hình thành, phát triển len lỏi qua từng đường gân thớ thịt. Cái vị đắng của đêm rượu tàn. Vị rả rời, tởm lợm sau cuộc truy hoan. Nào có đáng gì để giữ chân Hoàng lại. Nào có đáng gì để Hoàng quên tình phu phụ.

Trong một đêm cuối năm êm ả, câu hát bài Vọng Phu đã đưa Hoàng về thực tại. Mọi việc qua như một cơn mộng phù du. Nếu Hoàng không trở về, người vợ trẻ, đứa con thơ đâu còn biết Hoàng là ai nữa. Họ nhất định không thể hoá đá, nhưng có thể tâm hồn họ sẽ khoá chặt không chấp nhận Hoàng vào đời họ.

Hoàng cuống quýt nhìn bóng mình đơn độc treo trên vách. Nỗi thèm muốn trở về nhà trở lên mãnh liệt làm trái tim Hoàng đau đớn một cách lạ lùng. Bài hát Vọng Phu vẫn lập đi lập lại với phần điệp khúc giục giã đượm đầy nỗi đau mất mát của một gia đình. Lòng ray rức, Hoàng nhìn tới nhìn lui. Chiếc kim đồng hồ đang nhích dần. Chỉ còn mười phút nữa, một năm mới sẽ bắt đầu. Hoàng ngược mắt nhìn sâu lên trời cao, những vì sao đêm lặng bóng mát tằm. Đêm trù tịch đen

thăm thẳm. Các khung cửa sổ gia đình như sáng hơn, ấm hơn với những bóng đèn dầu, đèn bạch lập, trên bàn thờ ông bà rực rỡ. Hoàng vội bước vào nhà. Anh lôi cái túi xách đã để quên khá lâu trong tủ ra. Mặc cho mùi ẩm mốc bốc lên thoang thoảng, Hoàng lấy mấy bộ đồ sạch nhét vội vào túi. Anh mãi miết làm mà không thấy giao thừa đang qua. Năm nay giao thừa vắng tiếng pháo, vì vậy cái thinh lặng của giây phút thiêng liêng chỉ được nhắc nhở bằng những tràng pháo hoa. Hoàng nhìn thoáng qua những tia pháo hoa cà hoa cải phát sáng trên bầu trời, lẩm bẩm:

- Giá như bố về kịp đêm nay, thì bố đã đưa con và mẹ đi xem pháo hoa rồi.

Nhưng sau câu nói ấy, lòng Hoàng bỗng nhiên nhẹ tênh, anh biết mình sẽ làm gì và về đâu trong những ngày sắp tới. Tâm hồn bình yên trở lại, Hoàng gói đầu trên giỏ hành trang đợi sáng.

KIM HÀI

Nhan sắc và tâm hồn

KHÚC DẠO CUỐI

TÔI ...

Mọi chuyện bắt đầu từ những cơn đau thắt cơ lưng, luồn theo cột sống chạy lên vai, vòng xuống ngực, rồi dừng lại đâu đó ở phía tim, lấy hết của tôi phần sức lực còn lại sau khi nhận chìm lí trí của tôi

vào chốn mờ mịt của vô thức. Căn bệnh quái ác đến bất ngờ vào cái tuổi bốn mươi tựa năm đám của một kẻ khổng lồ nào đó hất tôi văng ra khỏi dòng sông thường nhật. Chỉ mới sáu tháng đau đớn, một thoáng của cuộc đời, vậy mà tôi đã thành kẻ đứng bên lề với cảm giác mình bị xô dạt đi càng lúc càng xa những gì thân yêu nhất. Tôi là một diễn viên xiếc đu bay. Tinh thần và thể lực tôi hầu như dành trọn vẹn cho nghề nghiệp mà tôi say mê. Khoảng không gian trên cao của rạp xiếc với những chiếc đu bay nhấp nhàng và bên dưới là khán giả, tiếng vỗ tay, âm nhạc, tất cả làm nên sức sống, làm nên máu thịt trong người tôi. Tôi yêu nghề xiếc, câu nói ấy tưởng chừng sẽ ngân mãi suốt đời tôi. Vậy mà giờ đây tôi bị bắt buộc phải đứng ngoài. Hai tháng trước, sự việc chưa đến nỗi tồi tệ như bây giờ. Tuy tôi không còn thể uốn lượn, bay bổng trên cao, nhưng dù sao tôi vẫn còn được đứng trên sàn diễn, trong vai chú hề gánh xiếc. Chú hề này sinh chọc cười hơn là biểu diễn xiếc. Sau mỗi đêm diễn, soi gương tẩy phấn hoá trang, lòng tôi dâng đầy nỗi xót xa buồn tủi. Quả tôi có đau đớn thật, nhưng tôi cũng tự an ủi mình rằng ít ra tôi vẫn còn được sống và thở bầu không khí quen thuộc thân thương trong gia đình xiếc.

Nhưng chuyện gì cũng có kết thúc. Sáng nay ban Giám Đốc đoàn xiếc quyết định cho tôi nghỉ hưu non. Nghỉ hưu ở tuổi bốn mươi. Không lẽ đời một diễn viên xiếc ngắn ngủi như thế:

- Tại sao?
- Để bảo vệ sinh mạng cho anh đấy.
- Tôi hiểu rồi ...

Tôi trả lời nhưng không hiểu gì cả. Người ta có biết là khi rời xa đoàn xiếc tôi không còn là tôi nữa.

VỢ ...

Đêm yên tĩnh, sàn diễn chỉ còn chập chờn như trong giấc mơ, tôi muốn gục đầu lên vai em cho lòng dịu lại. Tôi muốn gối đầu trên tay em để được chìm sâu vào giấc ngủ bình yên, để quên hết đoạn đời qua.

Nhưng em ngồi trước mặt tôi, ánh mắt đen lạnh lùng như một quan toà trước giờ phán quyết.

- Anh không còn một chút dũng cảm nào à? Tại sao anh không chửi thẳng vào mặt tên giám đốc là đồ vắt chanh bỏ vỏ? Xiếc à? Anh nhìn xem, mấy thằng cha thay anh có hơn gì anh đâu. Chúng bay như một con chim ướn. Chúng không dám lên cao. Chúng đòi phải có lưới bảo hộ. Còn động tác đu bay của chúng. Ôi, mắc cười không chịu được ... Đã vậy, anh còn can tâm làm một chú hề . Trời ơi, một tên hề bất lực ... Em thật không biết phải nói như thế nào với anh ... Rồi hôm nay, họ thả anh ra khỏi gánh xiếc như loại bỏ một con vật ốm, què quạc, không một lời an ủi tử tế nào ... Ấy thế mà anh ...

Ôi, em khen tôi để mà trách cứ tôi. Rốt cuộc, tôi vẫn là một kẻ bất lực như \nhận xét của giám đốc đoàn xiếc. Tôi không phản kháng ư ? Nếu em biết rằng tôi đau đớn như thế nào khi thực hiện những động tác đu bay, tôi đã phải cắn môi tự đè nén cơn sợ hãi thế nào khi cảm thấy tay chân, cơ bắp mình đang cưỡng lại mệnh lệnh phát ra từ trung tâm não bộ. Bởi vậy ,việc tôi rời đu bay là đúng thôi. Còn làm một chú hề, đó có lẽ là ân sủng cuối cùng mà Thượng Đế dành cho tôi trong mấy tháng trời nay để tôi được thở hơi thở của rạp xiếc, được ngắm nhìn khán giả, điều mà trước kia chưa bao giờ tôi làm khi còn bay lượn trên cao tít.

Ngày trước, tôi bay cho vinh quang và niềm kiêu hãnh của riêng

mình. Tôi không nghĩ đến ai dù là khán giả ,ngược lại , khán giả phải ngược mắt nhìn tôi, nghĩ đến tôi, tán thưởng tôi. Bây giờ, làm một anh hề, tôi đối diện với khán giả, chờ trông và mong mỗi thái độ của từng người tỏ lộ sau những động tác gây cười. Tôi tự thu nhỏ mình lại để làm trò vui cho thiên hạ. Nhưng tôi vô cùng biết ơn những ai khai sinh ra vai trò đó. Vai hề trong rạp xiếc, ngày trước là nhân vật tương phản làm tôn vẻ đẹp, dũng cảm của các nghệ sĩ như tôi, và bây giờ nó tắt mát tâm hồn cho tôi bớt đi sự dày vò chua xót.

Nhưng đúng là em không hiểu và tôi làm sao nói được nên lời trước thái độ thất vọng của em. Nhất là hiện tại, nghề đã chối tôi. Biết mình biết người, tôi nào dám oán trách ai. Tôi muốn ra khỏi nhà cho khuây khoả. Nhưng bạn bè còn ai, nào có ai đồng điệu để chia sẻ, ủi an ?

Theo dòng tất bật của cuộc sống, tôi là cái nút chai bênh bồng không trôi, đứng tấp một bên bờ.

- Anh phải chứng tỏ cho họ thấy là anh không như họ tưởng. Anh phải tìm một việc làm khác, ngẩng cao đầu lên, làm cho chúng thun lại như một con giun dưới chân, làm chúng cay đắng đến chết vì nỗi ân hận, tiếc nuối điên cuồng bởi mất anh.

Anh của em, bao giờ anh cũng là người giỏi nhất. Con của chúng mình cần một người cha như vậy. Nó sẽ hãnh diện vì cha của chúng ... Tại sao anh cứ im lìm như vậy ? Anh đứng dậy và làm một việc gì đi chứ ? ...

Tôi đứng lên, bước ra khỏi nhà. Vì con tôi. Ôi ,con thân yêu. Những khớp xương, ta van vãn các người đứng vắn vẹo như vậy, nhưng nỗi đau trong tim ta sao nhức nhối và tê cóng hơn sự hành hạ của các người ? Ta tiếc và ta không tiếc. Ta muốn và ta không muốn.

Em không hiểu gì cả, dù chúng mình đã chung sống với nhau hơn

mười năm rồi. Tôi chỉ còn có em và con. Tôi thương yêu cả hai. Em đã nói gì, hờ em? Hình như em đã nói giùm tiếng lòng tôi, tôi biết. Nhưng trong tôi còn có một tiếng nói khác, sâu khuất và e dè hơn. Nó chỉ vò xé tâm hồn tôi mà không bao giờ thốt được thành lời. Tôi không điều khiển được nó, trái lại, hành động của tôi luôn luôn bị nó ảnh hưởng một cách bất ngờ nhất. Em ơi, tôi muốn biết tiếng lòng không thể nói của em và con. Nhưng làm sao tôi lắng nghe được khi tim tôi tràn trề nước mắt.

CON ...

- Bố ơi, bố thật tuyệt vời.

- Đúng vậy không con. Cảm ơn con.

-

- Cái gì? Con muốn nói cái gì ?

- Bố quên rồi sao ? Hôm qua, bố đã làm vậy trong rạp xiếc đó. Con và lũ bạn cười thiếu chút lăn ra ghế. Bố cừ thiệt. Con bắt chước làm, bố chẳng cười, lại không hiểu nữa. Trong khi bố chỉ héch mũi là cả rạp biết bố muốn gì và cười chết thôi. Làm sao bố có thể cừ như vậy được? Con thích bố ở dưới hơn mặc dù trên đu bay bố như chim vậy, nhưng bố bay cao làm con hồi hộp, lo quá nên sợ hơn là thích. Tôi xoa đầu con. Mắt nó đen tròn như hai hạt nhãn. Giọng nói và nét mặt của nó làm tôi an lòng. Trẻ con không có tiếng nói thứ hai trong trái tim. Và chính vì điều con vừa nói mà tôi cảm ơn con hàng ngàn lần.

- Con không buồn gì bố sao?

Tôi hỏi một cách lơ đãng vì mãi nhìn đôi mắt trong trẻo, ngây thơ của con

-Bố nói mắc cười quá. Bố làm gì mà con phải phiền ? Có con làm bận chân bố thì có.

Tôi muốn nói nhiều hơn, nhưng với trẻ con như vậy đủ rồi, không cần phải giảng giải. Tự nó sẽ cảm nhận và trả lời đúng như ý nó muốn.

Dứt khoát là con không nghĩ bố đã làm con vỡ mộng hình tượng cha mình. Nhưng bố cứ nghĩ hoài, có thật là bố làm bất cứ công việc gì con cũng tìm thấy được cái tốt của bố để mãi nguyện và khâm phục ? Tôi thú nhận một cách dễ dàng không ngờ :

- Kể từ hôm nay, bố không còn làm việc trong gánh xiếc nữa.

Con tôi tròn mắt, một chút ngạc nhiên thoáng qua, thoáng nhú mày như một triết gia, rồi đĩnh đạc nói :

- Bố sẽ làm một việc khác chứ ? Bố của tụi bạn con mỗi người đều có công việc khác nhau. Rất nhiều việc để làm bố à.

- Cám ơn con.

Con tôi lại cười:

- Ấy vậy mà bố cám ơn. Người lớn thích cảm ơn quá bố nhỉ. Cô giáo cũng bảo con tập cảm ơn khi ai làm việc gì cho mình. Nhưng con có làm được gì cho bố đâu ... À, bố này, con thấy bố ít cười hơn con đấy. Hình như người lớn không cười lớn trong rạp xiếc. Đúng thế không bố?

Tôi gật đầu, bởi tôi có thể làm gì hơn. Con tôi bé bỏng. Vả lại con tôi và dù cả người lớn cũng không sao thấy được nước mắt tôi khi mặt phấn hoá trang đã vẽ cho tôi một nụ cười đến tận mang tai.

VAI DIỄN CUỐI CÙNG.

Tôi tìm được một việc làm trên sân khấu cải lương. Sàn diễn, cách thể hiện lạ lẫm. Ban giám đốc nhà hát, một người biết tôi đã đề nghị công việc hợp lý. Tôi sẽ là diễn viên bay trên sân khấu cải lương.

Đúng là việc làm mệt hăng của một nghệ sĩ xiếc. Nhưng tôi có gì để mà chọn lựa. Tôi cần một việc làm để sống. Rất đơn giản, tôi chỉ cần biểu diễn một đường bay vút ngang sân khấu. Sức khoẻ tôi có thể chịu đựng được. Vả lại, dù sao, khi bay, tôi vẫn còn ảo tưởng mình được đu bay. Hơn nữa, có một công việc để tự khẳng định mình còn tồn tại là chuyện cần thiết cho tôi hơn lúc nào hết. Cầu mong cho chứng cứng xương lưng của tôi không cản trở công việc nhỏ mọn này.

Một vở diễn gì đó mà tôi là nhân vật thần thoại với đôi cánh bằng lụa mỏng, bộ quần áo rực rỡ sắc màu. Tôi phải bay một đường vòng cung, đậu lại bên trái sân khấu, quay một vòng rồi bay thẳng vào hậu trường.

Vợ tôi cười buồn nhưng không nói gì. Có lẽ cô ấy không còn gì để nói nữa. Tôi lặng lẽ chờ đón công việc của mình. Chờ đón chứ không phải tập dượt hoặc sửa soạn. Lần này tôi không dám mời cô ấy đi xem hát. Tôi nhớ những buổi trình diễn đầu tiên ngày xưa. Bao giờ cô ấy cũng đi thật sớm và ríu rít như chim. Mắt cô đầy tự hào và kiêu hãnh về tôi. Còn hôm nay, chỉ có con tôi thì thảo thật nhỏ :

- Con đi với bố, bố nhé....

Tôi gật đầu nắm bàn tay bé nhỏ của con. Vợ tôi nhào người như muốn nói lời gì nhưng cô ấy kịp dừng lại, thở ra nặng nề – Lẽ ra tôi không nên dẫn con theo. Nhưng em phải hiểu cho tôi, giây phút này, tiếng nói e dè sâu thẳm trong tôi đòi hỏi biết bao sự ân cần và âu yếm của người thân. Tôi đâu cần cổ vũ, cũng không cần sự giúp đỡ của bất cứ ai. Nhưng chỗ dựa của linh hồn tôi là nơi tôi trú ẩn – Khán giả cải lương đậm thắm hơn khán giả xiếc. Điều này cũng dễ hiểu thôi. Tôi đứng trong hậu trường bức rức vì bộ quần áo rườm rà

vướng víu. Cảm giác hồi hộp, căng thẳng không có như khi ở rạp xiếc, trước giờ trình diễn.

Ngoài kia trước sân khấu, tôi kiếm cho con một chiếc ghế nhỏ, rất nhỏ để không ngăn trở ai. Con ngồi một mình trơ trọi giữa những người lớn. Con ngồi rất im, chỉ có ánh mắt mở to tìm kiếm.

- Bố đẩy con, hãy ngồi im đó, rồi bố sẽ bay trước mặt con, bay vút như một pha phóng người trao đu. Rồi con sẽ thấy bố bay rất đẹp, để cho con, cho khán giả biết bố đã từng là một nghệ sĩ xiếc đu bay.

Qua cánh gà, tôi thăm thì với con. Con ngẩng đầu nhìn quanh.

Gương mặt con bầu bĩnh và đẹp như một thiên thần .

- Chuẩn bị, sắp đến phiên anh rồi đó.

Không phải xiếc. Người ta móc giây vào lưng tôi. Một hệ thống lằng nhằng gì đó sau lưng. Ngày xưa, toàn thân tôi thoải mái tự do. Tôi đu bay bằng cơ bắp dẻo dai, bằng ý chí và tài nghệ khổ luyện. Còn bây giờ, sợi giây đưa tôi đi. Đây không còn là xiếc dù cho là động tác đơn giản nhất. Tôi lặng lẽ trong cảm giác thất vọng cực cùng. Không còn gì hết. Tôi chỉ là một kẻ bất lực không hơn không kém.

- Sẵn sàng ...Kéo giây ...bay ...

Tôi co chân. Sóng lưng tôi chột co giật trong cơn thốn thấu xương. Cơn đau lên chát ngất. Tôi cố duỗi tay, nhưng hai cánh tay co quắp lại. Hình như tôi đang bay nhưng tốc độ chậm đến nỗi tôi nhận ra rõ ràng từng khuôn mặt khán giả. Họ đang im lặng. Chỉ có một cái bóng nhỏ nhoi, rất nhỏ quen thuộc, tươi cười vỗ tay vẫy gọi tôi. Từ hố sâu thăm thẳm trong tôi bùng lên rất nhanh cảm giác vô cùng của người nghệ sĩ xiếc trên chiếc đu bay. Tôi gồng đầu lên tay con trai. Rất bình yên

KIM HÀI

Nguồn: Kim - VNthuquan.net
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 9 tháng 5 năm 2008